Nr. 13. Lublin, dnia 16 sierpnia 1927 r. Rok VIII.

DZIENNIK URZĘDOWY WOJEWÓDZTWA LUBELSKIEGO

Cena niniejszego numeru wynosi 1 złoty Dziennik wysyłany będzie po wpłaceniu zaliczki na prenumeratę za II półrocze 1927 r. w kwocie 6 zł. Dziennik Urzędowy przyjmuje ogłoszenia instytucyj społecznych i użyteczności publicznej, zaś od osób prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i wymienionych instytucyj. W ogłoszeniach opłata za wiersz drobnego pisma jednoszpaltowego lub jego miejsce wynosi 50 groszy, za szpaltę 30 zł., za stronę 60 zł. Za ogłoszenia o zagubionych dokumentach liczy się 10 groszy od jednego wyrazu. Za ogłoszenie o rejestracji stowarzyszeń 5 zł. Wszelkie należności należy wpłacać do Pocztowej Kasy Oszczędności na konto czekowe Nr. 100.200.

Redakcja i Administracja: Gmach Urzędu Wojewódzkiego Niecała Nr. 14, drzwi 29 (I p.)

Numer niniejszy został poświęcony w szczególności sprawie opieki nad zabytkami sztuki i kultury.

A.

239.

Pismo okólne Wojewody Lubelskiego do Panów Starostów Województwa Lubelskiego *w sprawie urlopów rolnych szeregowych.*

L. 8010/II/Adm.

Do władz wojskowych napływają liczne prośby rodzin szeregowych o udzielanie im urlopów rolnych. Ponieważ z uwagi na postanowienia ust. z dn. 18.VII 1924 r. o podstawowych obow. i prawach szeregowych W. P. (D. U. №. 72 p. 698) i rozporządzenia do tej ustawy z dnia 13.VI 25 r. (D. U. № 77, p. 539), urlopy rolne dla szeregowych nie są przewidziane (art. 23 ustawy i § 36 i następne rozporządzenia), prośby te podlegają z zasady odmowie i zwiększają tylko pracę kancelaryjną. Urzędy gminne i magistraty winny przeto bezzwłocznie poinformować ludność o bezcelowości składania omawianych próśb, jako pozbawionych podstawy, Panowie Starostowie zaś winni dopilnować wykonania niniejszego zarządzenia.

Za Wojewodę Lubelskiego
Naczelnik Wydziału
(—) w/z *Rączka.*

Lublin, dn. 28 lipca 1927 r.

240.

Okólnik № 119

Wojewody Lubelskiego do Panów Starostów Województwa Lubelskiego *w sprawie zmiany procedury dotyczącej załączników do podań wnoszonych przez inwalidów wojennych do Państwowego Banku Rolnego o dotacje zwrotne na cele produkcyjne, przewidzianej w piśmie okólnem z dn. 9 maja b.r. L. 1615/VIII/I.*

L. 2447/OP.

Nawiązując do pisma okólnego z dnia 9 maja b.r. L. 1615/VIII/I oznajmiam, że Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej na podstawie wyjaśnień udzielonych przez Ministerstwo Skarbu pismem L. DOP 5163/VII z dnia 9.VI-27 r. zarządzeniem z dnia 15 lipca № 6989/O. III Okólnik № 537 —zakomunikowało, że:

I. Ze względu na konieczność zmniejszenia opłat stemplowych od podań inwalidów wojennych do Państwowego Banku Rolnego o dotacje zwrotne na cele produkcyjne, są dopuszczalne pewne zmiany procedury, dotyczącej załączników do tych podań, przewidzianej w piśmie okólnem z dnia 9 maja br. L. 1615/VIII.1 str. 3 pkt. 2. A więc zezwala się na traktowanie narówni:

a) informacji władz skarbowych, że petent posiada koncesję, z zaświadczeniem władz skarbowych o posiadaniu koncesji przez petenta, wymaganem w myśl ptu b) ust. 2 (str. 3) powołanego pisma okólnego,

b) informacji władz skarbowych o wysokości ogólnych dochodów petenta, z zaświadczeniem Urzędu Skarbowego wymaganem w myśl pkt c.) ust. 2 (str. 3) powołanego pisma okólnego L. 1615/VIII.1.

Wspomniane informacje, które będą udzielane dla Państwowego Banku Rolnego do użytku inwalidów wojennych przez władze skarbowe na mocy zarządzenia wydanego przez Departament Akcyz i Monopolów, oraz Departament Podatków i Opłat Ministerstwa Skarbu, są wolne od opłaty stemplowej w myśl pktu 13 art. 141 ustawy o opłatach stemplowych.

II. 1) Przewidziane w powołanem piśmie okólnem L. 1615/VIII.1 z dnia 9.V 27 r. podania inwalidów wojennych o pożyczki na cele produkcyjne są wolne od opłaty stemplowej na mocy punktu 13 art. 141 ust. o opłatach stemplowych,

2) poświadczenie przez władze administracyjne odpisu książki inwalidzkiej, przewidziane pod a) ust. 2 (str. 3) powołanego wyżej pisma okólnego podlega w myśl art. 157 ust. o opłatach stemplowych, opłacie w wysokości 50 groszy od stronicy, przyczem ilość stronic oblicza się w sposób podany w § 10, rozporządzenia z dnia 17 marca 27 r. (Dz. Ust. R. P. № 31, poz. 274) wobec czego byłoby wskazane, by petenci posługiwali się zamiast tego odpisu zaświadczeniem władzy administracyjnej, że są inwalidami wojennymi i posiadają książkę inwalidzką, które jest wolne od opłaty stemplowej,

3) wymienione w punkcie pod d (ust. 2 str. 3) rzeczonego pisma okólnego deklaracje poręczycieli, że podpiszą weksle, są wolne od opłaty stemplowej w myśl zdania drugiego art. 134 i ostatniego ustępu art. 69 ust. o opłatach stemplowych, natomiast deklaracje poręczycieli, że podpiszą skrypt dłużny, podlegają opłacie w wysokości zł. 3 na mocy ust. I art. 134 i art. 117 ustawy o opłatach stemplowych.

Za Wojewodę Lubelskiego
Naczelnik Wydziału
Stan. Korczyński.

Lublin, dn. 28 lipca 1927 r.

241.

Pismo okólne Wojewody Lubelskiego do Panów Przewodniczących Wydziałów Powiatowych Sejmików oraz do Panów Prezydentów miast Lublina i Siedlec na terenie Województwa Lubelskiego *w sprawie uruchomienia zakładu leczniczo-wychowawczego w Domaczewie na terenie Wojew. Poleskiego.*

L. 2326/O.P.

Powołując się na pismo Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej, z dnia 30.VI r. b. L. 3058/O. II. niniejszem podaję do wiadomości, że na terenie Województwa Poleskiego w miejscowości Domaczewo przy linji kolejowej Brześć-Chełm uruchomiony został zakład wychowawczo-leczniczy dla dzieci chłopców, chorych na jaglicę.

W zakładzie tym są obecnie wolne miejsca dla chłopców do lat 16. Koszt dzienny utrzymania dziecka wynosi 1 zł. 50 gr. dziennie, przyczem kwota ta obejmuje koszt wyżywienia, leczenia i

nauki. Dzieci winne natomiast posiadać własną bieliznę i ubranie.

Komunikując o powyższem zaznaczam, że osoby, względnie zakłady opiekuńcze w sprawie umieszczenia dzieci, kwalifikujących się do tego zakładu winne bezpośrednio porozumieć się z Poleskim Urzędem Wojewódzkim w Brześciu.

Za Wojewodę Lubelskiego
Naczelnik Wydziału
Stan. Korczyński.

Lublin, dn. 9 sierpnia 1927 r.

242.

Pismo okólne Wojewody Lubelskiego do Panów Starostów Województwa Lubelskiego i Panów Prezydentów m. Lublina i Siedlec *w sprawie miejsca i daty targów remontowych w 1927 roku.*

L. 9952/VI./RW.

Wzorem lat ubiegłych odbędą się zakupy koni wierzchowych i artyleryjskich dla wojska na specjalnie wyznaczonych do tego celu targach remontowych.

W związku z powyższem proszę Pana Starostę (Prezydenta) o podanie do publicznej wiadomości, że spędy koni na wymienione targi remontowe odbędą się w miejscowościach i terminach następujących:

Miejscowość	Województwo	Data spędu Dzień i miesiąc
Kom. Rem. N. L w Lublinie.		
Hrubieszów	Lubelskie	19 sierpnia
Zamość	„	22 „
Puławy	„	24 „
Garwolin	„	26 „
Łochów	„	30 „
Lublin	„	1 września
Sokołów	„	6 „
Siedlce	„	8 „
Krasnystaw	„	16 „
Kraśnik	„	19 „
Janów Podl.	„	14 października
Biała Podl.	„	15 „

Wojewoda Lubelski
(—) w/z *Karasiński.*

Lublin, dnia 28 lipca 1927 r.

243.

Pismo okólne Wojewody Lubelskiego do Panów Starostów Województwa Lubelskiego *w sprawie przydziału ogierów państwowych na okres rozpłodowy 1928 r.*

L. 10226/VI.RW.

Na skutek odezwy Kierownictwa Państwowego Stada Ogierów w Janowie Podlaskim zawiadamiam celem podania do wiadomości hodowców, że w celu otrzymania państwowych ogierów na stacje lub w dzierżawie na okres rozpłodowy 1928 r. należy nadsyłać do Państwowego Stada Ogierów w Janowie podlaskim przed dniem 1 października 1927 r. szczegółowe imienne ostemplowane (3 zł.) zgłoszenia z adresem nadawcy.

Dla zwiedzania stada są wyznaczone czwartki każdego tygodnia od 1 sierpnia do 1 października r. b.

Wojewoda Lubelski
w/z *Karasiński.*

Lublin, dn. 26 lipca 1927 r.

244.

Pismo okólne Wojewody Lubelskiego do Panów Starostów Województwa Lubelskiego *w sprawie lustracji szkółek drzew owocowych.*

L. 10277/VI.RW.

W ślad pisma okólnego z dnia 13 kwietnia r. b. L. 4920/VI w sprawie rejestracji szkółek drzew owocowych komunikuję, że lustrację szkółek na terenie powierzonego Panu powiatu, w myśl ustawy z dn. 2 sierpnia 1919 r. w sprawie zwalczania mszycy wełnistej (Dz. Ust. R. P. № 67 poz. 407) wykonywać będzie: Stacja Ochrony Roślin Towarzystwa Ogrodniczego Warszawskiego w Warszawie ul. Bagatela 3.

Wojewoda Lubelski
w/z (—) *Dr. B. Grużewski.*

Lublin, dn. 1 sierpnia 1927 r.

245.

Pismo okólne Wojewody Lubelskiego do wszystkich Panów Starostów i Przewodniczących Wydziałów Powiatowych Województwa Lubelskiego *w sprawie opieki nad zabytkami sztuki i kultury wraz z pouczeniami w związku z tworzeniem miejscowych Towarzystw Opieki nad zabytkami Przeszłości.*

L. 7136/II/AD.

Każdemu obywatelowi miłującemu swój kraj i jego przeszłość, drogie powinny być pamiątki historyczne i zabytki przeszłości, którym po przetrwaniu różnych kataklizmów dziejowych, a ostatnio okresu zaborów, oraz burzy wojny wszechświatowej grozi obecnie we wskrzeszonej Rzeczypospolitej zupełna ruina i zagłada.

Jedną z pierwszych trosk odrodzonej Państwowości Polskiej było wprawdzie należyte zorganizowanie ochrony zabytków, co otrzymało swój wyraz w dekrecie z dnia 31.X 1918 r. o opiece nad zabytkami sztuki i kultury. Niemniej jednak zamierzenia te zakrojone na szeroką skalę, nie mogły być w następstwie wprowadzone w życie z powodu podyktowanych koniecznością państwową oszczędności.

Zachodzi obawa, że zanim te względy przestaną mieć w tej kwestji rozstrzygające znaczenie, dużo cennych zabytków przestanie istnieć z braku należytej opieki i konserwacji.

Zachować te pomniki przeszłości kulturalnej może tylko wspólny wysiłek Rządu, Samorządów i społeczeństwa.

Polecam przeto Panu Staroście w myśl res-

kryptu Ministerstwa Spraw Wewn. № 178/27 z dn. 12.V 27 r. zwrócić się z odpowiednim apelem do organizacji społecznych, Kółek Kulturalno-oświatowych, duchowieństwa, sfer nauczycielskich, oraz do samorządów miejscowych, aby wspólnemi siłami utworzyć lokalne „Towarzystwo Opieki nad zabytkami przeszłości", których zadaniem zapewnić będzie poszczególnym objektom w ten sposób stałą opiekę.

Celem ułatwienia Panom Starostom, oraz referentom spraw budowlanych (architektom) należytego ujęcia, oraz poprowadzenia akcji w zakresie opieki nad zabytkami przeszłości na terenie odnośnych powiatów ogłaszam uwagi i wskazówki zawarte w poniższych załącznikach do niniejszego pisma okólnego, których celem jest pouczyć Panów o sposobie w jaki zagadnienia te ujmuje Urząd Wojewódzki, a w związku z tem jakie wymagania stawia pod tym względem odnośnym referatom w pierwszej instancji, o ile chodzi o przygotowanie tych spraw do decyzji władzy drugiej instancji. Zaznaczam, że treść tych pouczeń oparta jest na praktyce oraz na zużytkowaniu literatury naukowej i popularnej tak w zakresie organizacyjnym i formalno prawnym, jako też technicznym.

Tą drogą spodziewam się osiągnąć zupełną koordynację działalności obu instancji, co zapewni jaknajdalej idące usprawnienie i przyśpieszenie toku załatwiania spraw opieki nad zabytkami przeszłości.

W załączeniu do niniejszego pisma okólnego przylegają następujące pouczenia i spisy zabytków:

1) Zasady ochrony i odbudowy zabytków, oparte na broszurze wydanej przez b. Ministerstwo Sztuki i Kultury pod tytułem: „Opieka nad Zabytkami i ich konserwacja", Warszawa 1920, opracowanej przez architekta Jarosława Wojciechowskiego Naczelnika Wydziału Zabytków i Muzeów w Ministerstwie W. R. i O. P.

2) Instrukcja dotycząca stosowania Dekretu z dn. 31.X 18 r. Dz. Pr. № 16 poz. 36 o opiece nad zabytkami.

3) Sprawozdanie inż. Jerzego Siennickiego Konserwatora okręgu lubelskiego, złożone na posiedzeniu Komisji Konserwatorskiej dn. 27 stycznia 1927 r.

4) Protokuł posiedzenia tejże Komisji z dn. 27.I 1927 roku.

5) Spis zabytków Województwa Lubelskiego, wpisanych do katalogu zabytków po koniec 1926 roku.

Wojewoda Lubelski
(—) *A. Remiszewski.*

Lublin, dn. 6 lipca 1927 r.

Załącznik 1 do L. U. W. 7136/II/Adm.

Zasady ochrony i odbudowy zabytków.

Niszczyć lub pozwolić aby niszczały zabytki artystyczne przeszłości, jest to obebrać społeczeństwu zdobycze cywilizacyjne całych pokoleń i popchnąć je w tył, ku barbarzyństwu i ciemnocie.

Dlatego w społeczeństwach cywilizowanych przejawia się dążność do rozciągnięcia nad zabytkami opieki drogą pouczania i uświadamiania ogółu, oraz przez wydawanie odpowiednich aktów prawodawczych i łożenie znacznych sum na cele inwentaryzacji i konserwacji.

Dn. 31 października 1918 r. wyszedł Dekret o opiece nad zabytkami sztuki i kultury (Dz. Pr. r. 1918 № 16 poz. 36). W myśl tego Dekretu zabytki zostały podzielone na nieruchome i ruchome, oraz wykopaliska i znaleziska. Zabytki nieruchome podlegają wszystkie opiece prawa zabytkowego bez względu na tytuł ich własności, z zabytków zaś ruchomych, jedynie te, które są własnością publiczną w najszerszym znaczeniu tego wyrazu, a więc będące zarówno w posiadaniu państwa, jak miast, gmin administracyjnych i wyznaniowych, korporacji, instytucji i t. d. Na zabytek ruchomy, stanowiący własność prywatną, opieka prawa może być rozciągnięta tylko w wypadkach wyjątkowych, mianowicie, gdy zabytek taki posiada wybitne znaczenie narodowe, a jednocześnie grozi mi niebezpieczeństwo zniszczenia, uszkodzenia lub wywozu zagranicę. Opiekę bezpośrednią nad zabytkami spełniają konserwatorzy okręgowi zabytków sztuki i kultury. Bez pozwolenia odpowiedniej władzy konserwatorskiej nie można przedsiębrać przy zabytkach żadnych zmian. Konserwator ma prawo wstrzymania robót, wykonywanych bez pozwolenia lnb niewłaściwie.

Wspomniany dekret daje ponadto Państwu prawo wywłaszczenia zabytku, któremu zagraża niebezpieczeństwo zniszczenia, oraz prawo pierwokupna wykopalisk i znalezisk. Zabronionym jest też wywóz zabytków ruchomych i ich części, oraz wykopalisk i zalezisk za granicę.

Kto pragnie wywieźć zabytek, winien uzyskać na to specjalne pozwolenie odnośnego konserwatora. W razie ujawnienia próby potajemnego wywozu, zabytki ulegają konfiskacie na rzecz jednego z muzeów narodowych.

Podkreślić należy z naciskiem, że działalność władzy państwowych może tylko o tyle osiągnąć pomyślne wyniki, o ile w kierunku ochrony zabytków dozna należytego poparcia ze strony społeczeństwa. To też pod tym względem niezbędne jest jak najdalej idące uświadomienie.

Ale nie tylko poszczególne zabytki bronić należy od burzycielskich zapędów. Kult i ochrona zabytków dotyczyć powinny przedewszystkiem całego ich zespołu, ukształtowania grup, ulic, dzielnic — wreszcie charakteru założenia i planu miasta.

Prócz więc obdzielnych budowli uważa się za zabytki całe zespoły rozmaitych budowli, bądź miejskich, bądź wiejskich, których ogólne ugrupowanie stanowi wybitnie artystyczną, typową, lub historyczną całość, jako to: place miejskie, połacie ulic, otoczenia kościołów, wreszcie parki i ogrody z ich architektoniczną lub plastyczną dekoracją. Bronić należy takich zespołów budowli, a zwłaszcza dzielnic staromiejskich uderzających ścisłem skupieniem budowli, z których każda z osobna może nie przedstawiać nic bardziej wybitnego, lecz wszystkie razem składają się na całość o zdecydowanym charakterze.

Charakteru starych dzielnic naruszać nie wolno. Wszystkie przeróbki lub przebudowy któ-

re zamierzamy wykonać, a także nowe budowle tutaj wznoszone, muszą być dostosowane do całości zabytkowej aby nie psuły, jednolitego charakteru obrazu, nie wyłączając niwelacji ulic i placów oraz sposobu układania bruków i chodników, których nie należy tutaj podciągać pod ogólny szablon nowożytnego miasta.

Zabytki artystyczne budownictwa są czynnikiem, który rozstrzyga o tradycyjnej, odrębnej fizjognomji danego miasta. Winny też one, między innemi, stanowić wytyczne przy opracowywaniu planów regulacyjnych miast i miasteczek i należy je bezwzględnie uszanować. Można je spożytkować dla dobra ogólnego jako muzea, bądź jako pomieszczenia różnych instytucji lub urzędów.

Przekształcanie miast w XIX wieku pociągnęło za sobą zagładę wielkiej ilości pomników przeszłości, które w imię źle pojętej regulacji burzono, chociaż wcale nie było niepodobieństwem w wielu wypadkach oszczędzić chociaż części tych zabytkowych budowli. Na skutek tego odbywa się dziś w całej Europie Zachodniej rewizja planów regulacji w tym kierunku, ażeby trasę ulicy podporządkować, zachowaniu zabytków architektury.

Również, gdy chodzi o odbudowę miast zniszczonych, ocalałe od ruiny zabytki powinny stanowić swoim stylem podstawę dla zaprojektowania przeznaczonych do odbudowy sąsiednich budynków.

Wielkiego jednak potrzeba umiaru i wyczucia artystycznego, ażeby przy zapełnianiu nowemi budynkami luk, spowodowanych ruiną, ustrzedz się od wprowadzenia rozdźwięku w harmonijną całość.

Niestosowne otoczenie zniweczyć jest zdolne całą wartość zabytku. Wobec tego, prostota, spokój i wstrzemięźliwość w budowlach nowych, stawianych w sąsiedztwie budowli zabytkowych, to jedno z podstawowych praw opieki nad zabytkami.

Działanie czasu, niszczące zabytki jest stosunkowo bardzo powolne. Natomiast o wiele niebezpieczniejsze jest bezkrytyczne odnoszenie się do zabytków ludzi, którzy przy dobrej woli i mimo najlepszych chęci niszczą zabytki przez niefortunne restauracje i przeróbki.

Gdyby wszystkie zabytki budownictwa doszły do nas w swym stanie pierwotnym, to jest bez żadnych zmian w stosunku do tych kształtów, w jakie oblekła je w chwili tworzenia wyobraźnia architekta, sprawa ich koserwacji nie przedstawiałaby żadnych trudności, gdyż sprowadzałaby się do zabiegów wyłącznie technicznych, mających na celu zabezpieczenie materji od zgubnych wpływów żywiołowych.

Lecz zabytków takich niema u nas. Wszystkie bowiem znaczniejsze budowle z biegiem czasu podlegały przeobrażeniom stylowym. Każda późniejsza epoka pozostawiła swój ślad, a niektóre nawet jak barok, przeobraziły całkowicie sztukę czasów poprzednich. Każda zatem prawie starsza budowla nosi na sobie jakby uwarstwienia, to ślady artystyczne kilku różnorodnych epok stylowych.

Wobec takiego stanu rzeczy wynika dla konserwacji zabytków zasada, iż połączenia stylów różnych epok w dawnych budowlach, wytworzonego przez historję, nie należy uważać za dysharmonję, którąby trzeba było usuwać, lecz przeciwnie za cenny pod względem historycznym i artystycznym obraz rozwoju i przeobrażeń owych pomników przeszłości wieków.

Nie samem jednak przeobrażeniom stylowym podlegały nasze zabytki architektoniczne. Podlegały one ruinie, odbudowano je, łatano, naprawiano, często w pośpiechu, bez środków i nieumiejętnie. Prawie każdy zabytek — nie wyłączając najwspanialszych — nosi na sobie ślady takiego dorywczego odnawiania.

Z tego wynika wskazanie, że odnowienie gmachu zabytkowego nie powinno być ani rekonstrukcją stylową (odtworzeniem) pierwotnej budowy, ani nawet odmładzaniem poszczególnych części, do różnych nieraz stylów należących, ale winno mieć na celu pozedewszystkiem wzmocnienie i utrwalenie budynków, jednak bez naruszenia jego cech historycznych. Brakujące części architektury, będoce wyrazem indywidualizmu w sztuce (naprzykład rzeźby), nie powinny być odtwarzane, lecz w razie konieczności ich uzupełnienia na nowo przez artystów dokomponowywane, jednak w harmonji z całością. Części o charakterze wyłącznie ornamentacyjnym mogą być dopełniane podług pozostałych śladów, o ile wymaga tego wrażenie estetyczne. Usnwanie dodatków niepożądanych czynić należy bardzo oględnie. Dodatki z czasów nowszych, rażącę w ogólnym wyglądzie pod względem estetycznym, mągą być usunięte lub zastąpione nowemi kompozycjami. Wszelkie zaś dodatki, charakteryzujące w znaczeniu dodatnim epokę, w której powstały, a więc znaczące w sensie ewolucji stylowej, należy zachować. Wszystko wreszcie, co ze względu na istotną potrzebę dodać wypadnie do starej budowli, musi być dalekiem od wszelkiego fałszerstwa, winno więc nosić na sobie znamię czasu, w którym powstało, mieć formę architektoniczną współczesną.

Chodzi o zasadę, żeby wszelkie budowy i dodatki nie były imitacją starożytności, lecz by wygląd ich mówił wyraźnie o ich właściwem pochodzeniu. Od wczucia się zaś artysty w istotę leżącego przed nim zadania zależnem będzie wyszukanie odpowiednich, harmonijnych form w których nie tyle treść ile sposób ujęcia stanowi o współczesności. Trudny i zawiły problem restauracji i konserwacji skomplikowała bardziej jeszcze wojna, skutkiem której leżą jeszcze w gruzach liczne pałace, świątynie, zamki i dwory. Stoimy ciągle przed palącem zadaniem odbudowy.

Do tej odbudowy powinno się dążyć wszelkiemi siłami. Przestrzegać tylko należy, ażeby była ona racjonalna.

Jeśli chodzi naprzykład o wielce złożone, nawskroś indywidualne kształty bardzo zniszczonego jakiegoś gotyckiego kościoła lub barokowego pałacu, należy przy odbudowie zachować wszystkie możliwe fragmenty, lecz odbudowany gmach winien nosić piętno dzieła oryginalnego, o cechach twórczości współczesnej. Kopjowanie niewolnicze dawnych kształtów byłoby w takich wypadkach zasadniczym błędem. Wszakże i kopja dzieła sztuki może być niekiedy dopuszczalną. Idzie tylko o uniknięcie fałszerstwa.

Otóż kopja dzieła sztuki nie jest fałszerstwem, o ile wiemy o niej, iż jest kopją.

Restytucja budowli jest rzeczą zasadniczo ryzykowną. Lecz czasem jest jedyną drogą, gdy chodzi o zachowanin pomysłu.

Jeśli chodzi o powtórzenie prostych, niezłożonych form geometrycznych, to dla wielu naszych skromnych pomników architektury jest to zupełnie możliwe na podstawie pozostałych, znacznych jeszcze zwykle reszt, oraz zdjęć atchitektonicznych i fotografji, które uprzednio zostały wykonane. Nie materjał bowiem, z którego budynek uczyniono, lecz przedewszysikiem kształt, jaki temu materjałowi nadano, stanowi w takich prostych wypadkach o istocie dzieła.

Przykład. Zmurszałe bale ścian starej stylowej chaty, zgniło poszycie słomiane,—chata nie da się utrzymać. Gdy wybudujemy chatę nową, powtarzając wiernie kształt jej poprzedni i zachowując rodzaj materjału, z jakiego poszczególne jej części zostały wykonane, oczywiście autentyk zaginie, lecz kopja która powstała, przekaże potomności te charakterystyczne i piękne kształty, o które właśnie chodziło.

Tą drogą szło całe budownictwo ludowe, powtarzając przez okres tysiącletni jedne mniej więcej i te same kształty.

Naszym obowiązkiem jest starać się przekazać potomności urobione przez wieki kształty architektoniczne rodzimej twórczości w każdym wypadku, gdy tylko okażuje się to możliwe.

Tu nadmienić jeszcze wypada, iż najczęstszym może zadaniem przy odbudowie zabytków architektury będzie przywrócenie zniszczonych lub spalonych hełmów wieżowych i sygnaturek. Niema oczywiście żadnych powodów do przywracania kształtów, kopjowanych ślepo z dawnych, na podstawie rysunków i fotografji, lecz skoro twórczość nasza nie wypowiedziała się dotąd w skrystalizowanej, nowej myśli stylowej, nie bez słuszności będzie postawienie zasady, iż wzorem do odbudowy przy zabytkowych gmachach kościelnych, dla wież i sygnaturek służyć powinny te tak mnogie w przejawach swych szczegółów, lecz jednolite pod względem ogólnego charakteru, hełmy barokowe, baniaste, gruszkowe, które— tak, jak cebule dla bizantyjskich, prawosławnych cerkwi i soborów moskiewskich—stały się symbolem dla naszych polskich katedr i kościołów i są wyrazem ich hieratycznego znaczenia.

Załącznik № 2 do L. U. W. 7136/II Adm.

Instrukcja o organizacji opieki nad zabytkami sztuki i kultury w Starostwach.

I. Na mocy rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych, oraz Ministra Sztuki i Kultury z dn 20 lutego 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 19 poz. 97) włączającem Konserwatorów Sztuki i Kultury w skład właściwych Urzędów Wojewódzkich — czynności władzy rządowej, przewidziane w Dekrecie o opiece nad zabytkami z dn. 31 październik 1918 r. Dz. Pr. Nr. 16 poz. 36) przechodzą na Wojewodę, który czynności te sprawuje w I instancjl przy pomocy Konserwatorów.

II. Czynności te rozpadają się na dwa działy:

A) Zbieranie materjału (fotografji, planów, odpisów) niezbędnego do sporządzenia inwentarza zabytków Sztuki i Kultury, znajdujących się w granicach Państwa Polskiego.

B) Ochrona zabytków i otoczenia przed zniszczeniem, zeszpeceniem, zmianą, utratą charakteru, zagładą i t. d.

III. Celem racjonalnej organizacji opieki nad zabytkami Sztuki i Kultury na terenie Starostwa, powierzam PP. Starostom w tej dziedzinie czynności przygotowawcze i pomocnicze. Czynności te pełnią Starostowie przy współudziale PP. Architektów powiatowych.

IV. W myśl przytoczonego pod II podziału czynności przewidzianych w Dekrecie o opiece nad zabytkami, obowiązki Starosty w tym zakresie rozpadają się na dwa działy:

Dział A. Dostarczanie wiadomości i danych statystycznych, ułatwiających zbieranie materjału do Państwowego Inwentarza Zabytków.

W tym celu P. Starosta winien sporządzić za pośrednictwem wójtów gmin, lub odpowiednich członków Sejmików, oraz burmistrzów i przesłać mi wykaz zabytków nieruchomych, znajdujących się na terenie Starostwa, z dokładnem wskazaniem nazwy zabytku, miejscowości i gminy —ewentualnie nazwiska i adresu właściciela.

Uwaga 1. Za zabytki nieruchome uważa się:

a) Jaskinie, grodziska (t. z. Szwedzkie góry i okopy), stare mogiły, usypiska, cmentarzyska, ślady osad wodnych, stare głazy ze stopami, misami, krzyżami, podkowami, baby kamienne i t. p.

b) Ważniejsze budowle, starsze ponad lat 50, zarówno drewniane, jak i murowane, kościelne i świeckie (kościoły, kaplice, dzwonnice, bramy kościelne, zamki, pałace i dwory, szczególnie wyróżniające się budynki gospodarcze, jak spichrze, lamusy itp. wyróżniające się domy miejskie).

c) Luźno stojące pomniki na cmentarzach kościelnych, kapliczki, figury, ozdobne krzyże przydrożne starsze ponad lat 50.

d) Ruiny zamków, pałaców, kościołów pomników i tp. starsze ponad lat 50.

e) Sędziwe i okazałe drzewa, stojące osobno lub gruzami przy kościołach, zamczyskach, pałacach, drogach, w ogrodach lub na cmentarzach.

f) Mogiły i pomniki powstańców z 31-go i 63-go r. miejsca, do których przywiązana jest jakaś tradycja wypadków powstaniowych.

Co się tyczy zabytków ruchomych, to wobec trudności jakie przedstawia ich spisywanie wystarczy podanie wiadomości o ważniejszych zbiorach stanowiących własność kraju, miast gmin administracyjnych, lub wyznaniowych, parafji, instytucji społecznych, osób prywatnych.

Uwaga 2. Za zabytki ruchome uważa się.

a) Ołtarze, ambony, chrzcielnice, stalle, nagrobki, trumny, tablice, szafy i naczynia obrzędowe, dzwony itp.

b) Obrazy, rzeźby, ryciny.

c) Zbroje (sprzęty, artystyczne wyroby złotnicze, garncarskie, kowalskie i tp., oręże, rzędy, pojazdy, chorągwie, sztandary, dywany, ubiory.

d) Monety, medale, pieczęcie.
e) Druki, rękopisy, oprawy ksiąg.
f) Wyroby przemysłu ludowego.
Wszystko starsze ponad lat 50.

Dział B. Przestrzeganie, aby zarządzenia, mające na celu ochronę zabytków, wykonywane były w sposób właściwy.

Ponieważ wszelkie zabytki nieruchome, oraz te z ruchomych, które stanowią własność kraju, miast, gmin administracyjnych, lub wyznaniowych, parafji, oraz instytucji społecznych, nie mogą być burzone, niszczone, przerabiane, odnawiane, rekonstruowane, zdobione lub uzupełniane bez mego pozwolenia, ponieważ opiece prawa podlega nie tylko sam zabytek, ale i jego otoczenie (art. 13/20) przeto do czynności P. Starosty należy:

1) Informowanie mnie o wszelkich zamierzonych lub prowadzonych około zabytku robotach.

W tym celu wójtowie gmin, oraz burmistrze obowiązani są każdorazowo zawiadamiać Starostę o wszelkich bez wyjątku zamierzonych lub rozpoczętych robotach, przeróbkach, remontach, dotyczących zabytków, oraz ich otoczenia, z jednoczesnem zaznaczeniem, czy na roboty te wydane zostało przezemnie zezwolenie. Wiadomości te P. Starosta obowiązany jest przesyłać mi niezwłocznie, w razie zaś jeżeli robota została już rozpoczęta bez piśmiennego z mej strony pozwolenia, P. Starosta w porozumieniu z p. Architektem powiatowym zarządzi natychmiastowe jej wstrzymanie.

Uwaga: Opiekę prawa nad otoczeniem zabytków rozumieć należy w ten sposób, że nie wolno ani budować, ani burzyć, niszczyć, przerabiać lub odnawiać budowli, znajdujących się w pobliżu zabytku. Niewolno też wycinać drzew, zabytek otaczających. Na wszelkie tego rodzaju roboty niezbętne jest piśmienne moje pozwolenie.

2) Doglądanie, aby roboty około zabytków wykonywane były na zasadzie piśmiennego mego pozwolenia i ściśle według udzielonych przeze mnie wskazówek.

Po wydaniu przeze mnie pozwolenia na prowadzenie robót, dotyczących zabytku, lub jego otoczenia, obowiązany jest P. Starosta czuwać, żeby roboty te wykonywane były ściśle podług moich wskazówek. Jeżeli chodzi o roboty budowlane, kontrolę nad niemi roztacza architekt powiatowy, w innych wypadkach ustanawia P. Starosta w porozumieniu ze mną Komisję kontrolującą.

3) Zawiadamianie mnie natychmiastowe we wszelkich wypadkach, jeżeli zabytkowi skutkiem braku opieki lub z innych powodów grozi niebezpieczeństwo uszkodzenia lub zniszczenia.

W tym celu P. Starosta zażąda od wójtów gmin, oraz burmistrzów natychmiastowego przesyłania sobie wiadomości, jeżeli zabytkowi grozi niebezpieczeństwo zniszczenia lub uszkodzenia. Wiadomości te Starosta obowiązany jest niezwłocznie kierować do mnie. W myśl art. 15 Dekretu z 31 października 1918 r. Starosta może zażądać od właściciela zabytku nieruchomego zabezpieczenia zabytku od zniszczenia.

Dodatek I. Wykopaliska i znaleziska.

Ponieważ dekret o opiece nad zabytkami obejmuje również wykopaliska i znaleziska, przeto Starosta zażąda od wójtów gmin, oraz burmistrzów każdorazowego i natychmiastowego donoszenia sobie o natrafieniu na wykopaliska i znaleziska, świadczące o dawnej sztuce i kulturze (groby, urny, naczynia, narzędzia zamienne, wyroby metalowe i szklanne, tkaniny, wyroby gliniane, monety, broń i t. p.). Wiadomości te przesyła mi P. Starosta niezwłocznie, zarządzając jednocześnie wstrzymanie wszelkich robót w miejscu, gdzie na to znalezisko lub wykopalisko natrafiono, aż do czasu mojej w tym względzie decyzji. Dotyczy to również wypadków, kiedy prowadzone są planowa poszukiwania archeologiczne przez osoby lub instytucje prywatne, nie mające na to pozwolenia władzy.

Dodatek II.

Usuwanie, sprzedaż i zamiana zabytków ruchomych P. Starosta przy pomocy wójtów gmin, oraz burmistrzów obowiązany jest czuwać, aby zabytki ruchome, o ile są własnością kraju, miast, gmin administracyjnych lub wyznaniowych, parafji, oraz instytucji społecznych nie były usuwane, sprzedawane lub zamieniane bez uprzedniego z mej strony pozwolenia (art. 20).

Na zabytki ruchome, stanowiące własność prywatną, opieka ta rozciąga się jedynie w tych wypadkach, jeżeli zabytki te posiadają wybitne znaczenie narodowe (art. 22).

Załącznik № 3 do L. U. W. 7136/II Adm.

Sprawozdanie Konserwatora Okręgu Lubelskiego złożone na posiedzeniu Okręgowej Komisji Konserwatorskiej d. 27.I 1927 r.

Od pierwszego posiedzenia O. K. K. upłynęło blisko dwa lata, przeto Konserwator złożył na drugiem posiedzeniu (dn. 27.I 27 r.) sprawozdanie łącznie za lata 1925 i 1926, ograniczając się do uwypuklenia ważniejszych spraw w tym okresie dwuletnim.

I. Inwentaryzacja zabytków nieruchomych objęła.

W woj. Lubelskim	25
„ „ Poleskim	27
„ „ Wołyńskim	57
Razem	109

objektów wpisanych do katalogu zabytków nieruchomych.

Do archiwum Oddziału Sztuki przybyło klisz fotograficznych z terenu:

Woj. Lubelskiego	118
„ Poleskiego	31
„ Wołyńskiego	80
Razem	229

Z klisz tych robiono odbitki wzgl. powiększenia celem ich dołączenia do spisów zabytków znajdujących się w tekach archiwum Oddziału Sztuki jak również przesyłano je do Departamentu Sztuki Min. W. R. i O. P. przy półrocznych sprawozdaniach wzgl. wnioskach inwentaryzacyjnych. Powiększenia po oprawieniu, służą jako

ozdoba pomieszczeń Wojewódzkich i materjał propagandowy w Starostwach.

Pozatem archiwum Oddziału zostało wzbogacone 62 zdjęciami pomiarowemi zabytków nieruchomych, dokonanemi przez studentów politechniki warszawskiej, podczas ich praktyki wakacyjnej w Oddziale Sztuki lub też przez Zakład Architektury Polskiej w Warszawie pod kierownictwem p. prof. dr. Oskara Sosnowskiego.

II. Inwentaryzacja zabytków ruchomych.

Podkreślić należy zmniejszenie się do minimum inwentaryzacji zabytków ruchomych w okresie ostatnim, wskutek zawarcia Konkordatu ze Stolicą Apostolską, na zasadzie którego (art. XIV) opieka nad ruchomemi zabytkami kościelnemi przeszła do Djecezjalnych Komisji Konserwatorskich podległych Kurjom Biskupim.

Konserwator wzgl. inny delegat M. W. R. i O. P. są członkami tych Komisji z głosem decydującym na równi z innymi członkami Komisji. Natomiast dekret o opiece nad zabytkami z dn. 31.X 18 r. (Dz. Pr. № 16, poz. 36) nie rozciąga się obecnie na kościelne zabytki ruchome.

Według informacji otrzymanych ostatnio od Kurji Biskupich w Lublinie i Pińsku posiedzenia komisji djecezjalnych jeszcze się tam nie odbywały. Od Kurji biskupiej w Siedlcach wiadomości jeszcze niema.

W związku z działalnością inwentaryzacyjną stoją nader liczne wyjazdy Konserwatora. Zaprowadzona od 1926 r. statystyka tych wyjazdów wykazuje: 35 wyjazdów w województwie lubelskiem, 3 na teren województwa poleskiego a 2 do województwa wołyńskiego.

III. Wykopaliska i znaleziska.

W dziale tym przeważnie występują wykopane zbiory monet jak dotychczas wyłącznie z czasów historycznych, t. j. z w. XV do XIX.

Poważniejsze z nich są: wykopane na Krakowskiem-Przedmieściu, pod Krasnymstawem 33 złote dukaty i dwudukaty węgierskie, holenderskie, niemieckie, włoskie, duńskie. Stan ich był bardzo dobry, a 28 z nich przekazano do Zbiorów Państwowych w Warszawie, zaś 5 złożono w depozycie Muzeum Lubelskiego.

Drugim znaczniejszym zbiorem były wykopane w Biało-Krynicy pow. Krzemienieckiego Województwa Wołyńskiego drobne monety srebrne, przeważnie grosze, półgroszki, szelągi i półtoraki z XV—XVII w., przeważnie polskie, z małą domieszką, szwedzkich i pruskich. Ogólna ich ilość 600, w tem jednak wiele połówek i zniszczonych nieomal całkowicie t. j. pozwijanych lub obciętych. Główne typy spotykanych w tym zbiorze monet zidentyfikowano i ujęto w spis, typy monet zaś w ilości 22 sfotografowano. Będą one również częściowo przekazane Zbiorom Państwowym w Warszawie.

IV. Wywłaszczenie i wykup zabytkkw nieruchomych.

Ze względu na trudności postępowania przy wywłaszczaniu zabytków nie korzystano z uprawnień, które posiada w tym zakresie Pan Wojewoda. W wypadkach, gdy dla uratowania zabytku należy przejąć go od właściciela stosowano metodę wykupu. W ten sposób wykupioną została Kamienica Celejowska w Kazimierzu n/W., której Państwo jest właścicielem w 15/20. Pozostałe 5/20 są własnością niejakiej Korolczuk przebywającej w Rosji, wskutek czego pertraktacje o nabycie 5/20 części wzmiankowanego zabytku natrafiają na trudności prawne.

V. Roboty budowlane przy zabytkach nieruchomych i ich konserwacja.

W miarę wpisywania do Inwentarza coraz to nowych zabytków nieruchomych, wzmaga się ilość robót budowlanych, przy których niezbędne są opinja i wskazówki Konserwatora.

Naogół stwierdzić można, iż władze kościel ne lojalnie stosują się do artykułów Dekretu o opiece n/zabytkami i zawiadamiają o robotach związanych z konserwacją zabytków. Nie da się to w dostatecznej mierze stwierdzić ze strony samorządów miejskich, szczególnie w większych środowiskach gdzie niejednokrotnie samowola magistratów była powodem oszpecenia zabytków, przez niewłaściwe wykonanie robót konserwatorskich.

Z ważniejszych prac wykonanych w dwuletnim okresie sprawozdawczym zasługują na uwagę:

1. Odbudowa kościoła św. Wojciecha i szpitala św. Łazarza w Lublinie. Piękna budowla barokowa z 1616 r. wskutek niedbalstwa właścicieli, groziła ruiną. Odkupiona przez Braci Misjonarzy Kresowych przy poparciu Oddziału Sztuki została pokryta nowym dachem osuszona i wzmocniona. Dalsze roboty konserwatorskie zmierzające do wykończenia rozpoczętej pracy, prowadzone są stale pod kierunkiem Konserwatora. Obecnie ma być wykończony chór w kościele, tudzież postawione trzy ołtarze, z tych dwa drewniane renesansowe z w. XVI, pochodzące z kościoła św. Trójcy jeden główny, również drewniany barokowy, z kościoła po-Wizytkowskiego w Lublinie. Wszystkie trzy są pięknej roboty i mają wartość zarówno artystyczną jak i muzealną.

2. Katedra w Chełmie. Usuwanie naleciałości rosyjskich i powrót do dawnego wyglądu z przed 1875 r.

Prace pod kierunkiem Konserwatora i przy finansowej pomocy z funduszów państwowych posunęły się obecnie o tyle naprzód, iż zdjęto cebulaste rosyjskie zwieńczenia z głównej kopuły, dwuch wież i kampanili. Rozebrano również cztery szczyty pseudo-bizantyńskie o kształcie oślich grzbietów.

Zwieńczenie kopuły, jak również dwa hełmy wieżowe postawiono całkowicie na nowo z drzewa, kryjąc je blachą miedzianą. W przyszłym roku projektowane jest wykończenie szczytów.

3. Dom Kowerskiego i Boelkowej w Kazimierzu n/W. z w. XVII przy ulicy Senatorskiej został wykupiony z rąk niepowołanych. Projekt odbudowy sporządził Konserwator, obecnie przystąpiono do jego wykonania. Odbudowano attykę, wzmocniono mury ankrami żelazo-betonowemi, postawiono nowy dach i pokryto go dachówką holenderką, Przełożono sklepienia w przyziemiu i dwuch salach I piętra. Sale te o-

tynkowauo, stosując ocalałe od pożaru profile gzymsów, żebrowań i ozdób. Położone w nich podłogi z desek sosnowych najlepszego gatunku, zapokostowano je i zawoskowano. W jednej z sal ustawiono piec ze starych kafli XVII i XVIII sto wiecznych, kupionych u jednego z mieszczan miejscowych. Pozostało do wykończenia wnętrze przyziemia, sień i pokój z kominkiem na I p. jak również otynkowanie fasady.

4. Dom Tadeusza Kościuszki w Mereczowszczyźnie pow. Kosowskiego woj. Poleskiego. Dworek drewniany parterowy z ganeczkiem został odremontowany i pokryty gontem. Ganek zabity deskami został otwarty i przyprowadzony do pierwotnego wyglądu.

5. Kościół parafjalny w Lubieszowie, ozdobiony słynnemi freskami hr. Łukasza Hübla, znajduje się od 1915 r. w ciężkiej ruinie. Bez dachu, drzwi i okien, z uszkodzonemi sklepieniami niszczeje coraz bardziej, a wraz z nim i cenne malowidła. Na pok ycie świątyni dachem potrzeba około 15000 zł., wobec tego że ksiądz proboszcz posiada drzewo i dachówkę. Obecnie sprawa stanęła na martwym punkcie. Należałoby zatem wystosować odezwę do Ks. Bikupa Pińskiego, aby zechciał swą powagą sprawę uratowania kościoła w Lubieszowie od zupełnego zniszczenia poprzeć.

6. Zamek Lubarta w Łucku. Zbadano Komisyjnie dwukrotnie stan ruin zamkowych i stwierdzono, iż najbardziej zagrożoną jest baszta wjazdowa. Głębokie i długie rysy w jej ścianach i sklepieniach uznane zostały za niebezpieczne.

Postanowiono niezwłocznie przystąpić do remontu. Oddział Sztuki dokonał pomiaru baszty a Pan Wojewoda asygnował zł. 1000 na roboty związane z remontem. Również p. Prezydent m. Łucka, który jest właścicielem ruin, oraz Dyrektor Robót Publicznych mają się przyczynić do prac remontowych, asygnując każdy po 1000 zł. na ten cel.

Ilość rozpatrzonych i poprawionych względnie aprobowanych projektów nowych budowli, pod względem estetycznym, w dwuletnim okresie sprawozdawczym w trzech województwach wchodzących w skład okręgu konserwatorskiego wyniosła 311 (bez cyfr za II pół. 1926 r.)

VI. Pozwolenia na budowę pomników.

Pomniki przedkładane do zatwierdzenia były przeważnie na cześć zmartwychwstałej Ojczyzny oraz ku czci nieznanego żołnierza. Twórcami ich są przeważnie nauczyciele wiejscy, kamieniarze cmentarni, inżynierowie drogowi, w najlepszym zaś razie architekci powiatowi. Pomniki te stawiane często w miejscowościach bez znaczenia, są pod względem artystycznym tworami zupełnie bezbarwnymi, często zaś nawet mają wartość ujemną. Jednakże ze względu na dobre chęci fundatorów, tudzież niski poziom kulturalny społeczeństwa wioskowego, które zwykle całą akcję podejmuje nie można było w większości wypadków zatwierdzenia odmówić.

VII. Ochrona zadrzewień.

W dziedzinie tej zasługuje na uwagę zabezpieczenie dębu królewskiego w Kazimierzu n/W. jak również znanej alei topolowej pomiędzy Puławami a Kazimierzem. Zaplombowano cementem i cegłą kilkadziesiąt drzew, na co udzielono zapomogi rządowej. Ocalono w ten sposób od zagłady cenny kompleks przyrodniczy, który wskutek wieku i niskiej kultury okolicznych mieszkańców chylił się do upadku.

VIII. Sprawy muzealne.

Zasługuje na podkreślenie wysiłek uczyniony przez Towarzystwo Muzeum Lubelskiego w sprawie zbadania i pozyskania dla Muzeum zbiorów Antoniego Madeyskiego, znajdujących się w Rzymie.

Dokonano oględzin na miejscu w czasie od dnia 24 marca do dnia 3 kwietnia 1926 r. Zbiory się mieszczą w mieszkaniu prywatnym p. Madeyskiego w dwu pokojach przy via Belsiana Nr. 1 A. piętro 2, tudzież w pracowni przy via Flaminia 20. Nie są uporządkowane ani skatalogowane.

Składają się one z kilkunastu starych obrazów, sztychów Dürera, akwafort — Rembrandta, kilkuset drzeworytów w tem kilkadziesiąt japońskich (Hokusai), drobnych rysunków, fotografji rzymskich widoków, bibljoteki fachowej zawierającej rzadkie dzieła.

Nadto wchodzą w skład zbioru figurki z bronzu, w tem kilka starożytnych (etruskie) około 30 sztuk, przedmioty drobne ze srebra, złota, platyny, medale (nie uporządkowane), miniatury około 160 sztuk częściowo skatalogowane. Ten ostatni zbiór zawiera cenne egzemplarze autorów

wiedeńskich (Fischer)
francuskich (Isabey)
włoskich (Anguissola)
angielskich
niemieckich
polskich (Marszałkiewicz, Madeyski, oraz j.-dna starorzymska.

Wśród osobistości wyobrażonych na tych miniaturach zauważono: Króla Stefana Batorego, Kilińskiego, hr. Cosel, hr. Walewską, Sułkowskiego, Mickiewicza. W końcu należą tutaj najrozmaitsze przedmioty, jak pudełka (sztuk 100, na 30 miniatury), tabakierki srebrne, szyldkretowe, z kości słoniowej, czeczottowe, z kamieni twardych, vernis-martin przeważnie z epoki Ludwika XIV do Ludwika Filipa francuskie vereopalin, baccarat stary. Szkło czeskie, murano stare, chińskie breloczki i t. p. razem około 50 sztuk; Porcelana—Kopenhaga stara i nowa, Wiedeń, Berlin, Korzec, fajans włoski i francuski około 50 sztuk.

Rzeźby. Kilkadziesiąt fragmentów starożytnych (rzymskie) urna-etruska pięknie rzeźbiona z terrakoty urna marmurowa bez rzeźb, marmur grecki pentelikoński.

Garnki przedhistoryczne od IX w. przed Chrystusem etruskie z V i IV w. P. Chr., a w końcu rękopisy.

Zbiory ocenione zostały przez właściciela na złotych dwieście tysięcy lub równowartość w formia posiadłości ziemskiej.

Pozatem p. Madeyski oświadczył gotowość zajęcia stanowiska kustosza Muzeum Lubelskiego na proponowanych przez Muzeum warunkach.

Sprawa pozyskania zbiorów p. Madeyskiego jest w toku, nie została jednak dotąd zdecydowaną przezZarząd Muzeum Lubelskiego.

Zbadane również zbiory Muzeum im. Ks. Ostrogskich w Ostrogu pow. Zdołbunowskiego w woj. Wołyńskim. W ocalałym od zagłady pawilonie zamku Ks. Ostrogskich, mieszczą się zbiory Muzeum im. Ks. Ostrogskich Rozmieszczone są one w kilku salach na najwyższem piętrze, jak również na podwórcu zamkowym. Posiadają one 256 numerów, z których każdy składa się z jednego, rzadko z kilku przedmiotów, a mianowicie:

1-o z obrazów, sztychów, rysunków i fotografji dotyczących zamku w Ostrogu i rodziny ks. Ostrogskich.

2-o z aktów dawnych (w. XVI—XVII) związanych z historją rodziny Ks. Ostrogskich.

3-o nie wielkiej ilości mebli z XVIII — XIX w.

4-o kilku egzemplarzy porcelany polskiej i obcej z w. XVIII.

5-o niewielkiej ilości wykopalisk przedhistorycznych miejscowych.

6-o tkanin i ubiorów cerkiewnych.

Zbiory skromne i nieuporządkowane w dostatecznej mierze.

Powstały z inicjatywy t. zw. Bractwa Ks. Ostrogskich powołanego do życia przez zaborczy rząd rosyjski w celu rusyfikacyjnym.

W myśl statutu Bractwa (prg. 15) zatwierdzonego przez Synod Rosyjski dn. 18 — 29 kwietnia 1909 r. za № 3300, przystąpiło Bractwo w roku 1912 do zorganizowania muzeum w przejętym pod swój zarząd zamku Ostrogskim. Wszystkie przedmioty muzealne zostały zebrane przez Bractwo.

Zarząd budynków i zbiorów spoczywał do roku 1920 w rękach Bractwa. Z dniem 1 stycznia 1920 r. przejął muzeum pod swój zarząd Inspektorat Szkolny w Ostrogu, a d. 13 maja 1920 r. zawiązał się w Ostrogu Komitet Opieki nad Muzeum, przekształcony w grudniu 1921 r. na „Kuratorjum muzeum im. Ks. Ostrogskich“, które faktycznie sprawuje zarząd.

W roku 1924 zawiązało się „Towarzystwo Przyjaciół Muzeum im. Ks. Ostrogskich“, którego celem jest opieka nad muzeum i zabytkami w powiecie Ostrogskim.

IX. Sprawy teatralne

Na terenie Okręgu Lubelskiego istnieją dwa stałe teatry w Lublinie i Łucku. Obydwa walczą z trudnościami finansowemi charakterystycznemi w stosunkach teatralnych w okresie powojennym.

X. Sprawy muzyczne.

Ruch muzyczny na ogół słaby, koncentruje się przeważnie w miastach wojewódzkich, głównie zaś w Lublinie gdzie istnieją dwie stałe szkoły muzyczne zostające pod dozorem Wydz. Muzyki Dptu Sztuki M. W. R. i O. P. oraz Tow. Filharmoniczne, którego zasługą jest organizowanie koncertów, których odbyło się w okresie sprawozdawczym 192.

XI. Wystawy — Sztuki

W okresie sprawozdawczym jedynie oddział lubelski Tow. Zachęty Sztuk Pięknych wykazywał pewną zresztą nieznaczną działalność. Polegała ona na tem, że część obrazów z wystaw bieżących w warszawskiej Zachęcie, przesyłano do Lublina i wystawiano na widok publiczny w trzech dolnych salkach w gmachu Muzeum Lubelskiego. Wystawy powinny były się zmieniać co cztery tygodnie.

W rzeczywistości jednak okres trwania jednej wystawy przeciągał się czasami na parę miesięcy, czego oczywiście nie można uważać za objaw dodatni.

Nadto w grudniu 1926 r. urządzono w tym samym lokalu wystawę prac artystów lubelskich. Wskutek wadliwej jednak organizacji stała ona na niskim poziomie artystycznym.

Stwierdzić naogół należy, iż rozwojowi sprawy wystaw artystycznych stoi na przeszkodzie brak należytej sali wystawowej. Jedyny lokal w muzeum lubel. składający się z trzech małych, niskich, źle oświetlonych, sklepionych salek nadaje się raczej dla eksponatów muzealnych. Narzuca się konieczność zbudowania chociażby prowizorycznej sali wystawowej z górnem światłem. Wówczas nietylko artyści warszawscy ale również krakowscy chętnieby swe prace nadsyłali. Byłoby to również bodźcem dla artystów lubelskich do pracy nadsobą i osiągnięcia poważniejszych wyników artystycznych.

Sprawa ta została poruszona przez Konserwatora na grudniowem posiedzeniu Zarządu Tow. Muzeum Lub., który się przychylnie odniósł do projektu zbudowania na ten cel prowizorycznego taniego budynku na terenie Muzeum.

XII. Na zakończenie należy uwydatnić te skromne wysiłki jakie czyni Państwo w celu finansowego poparcia akcji konserwacji niszczejących zabytków.

W okresie sprawozdawczym udzielono zapomóg na remont wzgl. konserwację 15 zabytków w łącznej kwocie 17,831 zł. 47 gr.

Stanowi to nader znikomą sumę nie wystarczającą dla pokrycia całego zapotrzebowania. Nie dziw więc, iż szereg pierwszorzędnych zabytków chyli się ku ruinie.

Są to jednak skutki wojny i ciężkiego stanu finansowego Państwa naszego, które mając pilne i niezbędne wydatki związane z utrzymaniem swego mocarstwowego stanowiska nie może łożyć tyle ile potrzeba na utrzymanie śladów dawnej świetności kulturalnej naszego społeczeństwa.

Stwierdzić należy, iż sprawa inwentaryzacji zabytków, która na terenie b. Kongresówki i dzisiejszych Kresów wschodnich przed wojną nie była zupełnie prowadzoną, obecnie czyni na terenie lubelskiego okręgu konserwatorskiego znaczne postępy.

Materjały gromadzone w Oddziale Sztuki dają już częściowy obraz tego bogactwa kulturalnego czysto polskiego w jakie obfituje szczególniej Wołyń. Prócz wartości naukowej dane te mają niezwykłą wartość historyczną i państwową, gdyż słu-

żyć zawsze będą jako niezbite dowody gdy chodzić będzie o polskość tych ziem, kwestjonowaną zawsze przez zaborców.

Załącznik № 4 do L. U. W. 7136/II Adm.

PROTOKUŁ

drugiego posiedzenia Okręgowej Komisji Konserwatorskiej z dn. 27 stycznia 1927 r.

W posiedzeniu Komisji przyjęli udział prócz zastępcy Przewodniczącego, Naczelnika Wydziału Urzędu Wojewódzkiego w Lublinie prof. Dr. Bolesława Grużewskiego i Konserwatora Okręgu Lubelskiego inżyniera akchitekta Jerzego Siennickiego, Panowie:

Jego Ekscelencja Ksiądz Biskup Adolf Jełowicki.

Jego Magnificencja Ksiądz Rektor Uniwersytetu Lubelskiego prof. Dr. Józef Kruszyńsk,

Profesor Uniwersytetu Lubelskiego Dr. Leon Białkowski i

Dyrektor Gimnazjum Państwowego w Chełmie p. Wiktor Ambroziewicz Członek korespondent O. K. K.

Delegat Wołyńskiego Urzędu Wojewódzkiego Dr. Adam Woynicz nie przybył, przysłał natomiast usprawiedliwienie swej nieobecności.

Przedstawiciel Muzeum Lubelskiego, p. St. Dylewski, gminy wyznaniowej ewangielickiej p. Wacław Moritz, Poleskiego Urzędu Wojewódzkiego i przedstawiciel Uniwersytetu Lubelskiego prof. Mieczysław Popławski nie przybyli i usprawiedliwienia nie przysłali.

Posiedzenie zagaił o godz. 12 m. 15 w zastępstwie Przewodniczącego p. Dr. Bolesław Grużewski, stwierdzając w krótkim przemówieniu, że długa bo półtoraroczna przerwa w posiedzeniach Komisji Konserwatorskiej, wynikła z przyczyn zarówno od Naczelnika Wydziału Administracyjnego, jak i od Konserwatora niezależnych. W przyszłości posiedzenia Komisji zwoływane będą regularnie.

Ułożone przez Konserwatora wyczerpujące sprawozdanie z działalności Oddziału Sztuki na terenie Województw Lubelskiego, Poleskiego i Wołyńskiego za czas od 1. I — 1925 do 31. XII. 1926, zgromadzeni przyjęli do zatwierdzającej wiadomości i postanowili, aby je opublikować drukiem.

Poczem po dyskusji i wyjaśnieniach Konserwatora, Komisja powzięła opinje w poniższych sprawach.

1. Ostróg. Muzeum im. ks. Ostrogskich. Ks. Rektor Kruszyński podniósł sprawę rewindykowania drugiego świecznika bronzowego fundowanego w 1575 r. przez ks. Konstantego Ostrogskiego. Jeden z tych świeczników znajduje się w Dubnie i wpisanym został do katalogu zabytków. Drugi jakoby jest w Korcu. Wiadomości może udzielić ks. proboszcz Kalicki w Dubnie.

Na skutek wątpliwości wyrażonych przez p. Dyrektora Ambroziewicza, co do bezpieczeństwa zbiorów umieszczonych w Muzeum w Ostrogu, który leży w pasie granicznym. Kom. Kons. wyraża zdanie iż powiększenie zbiorów tego muzeum nie jest wskazane przy zachowaniu status quo ante.

2. Zbiory Antoniego Madeyskiego w Rzymie. Na tkutek wniosku Konserwatora postanowiono wystąpić do Zarządu Muzeum Lubelskiego, wskazując na wartość zbiorów i zapytując o to w jakim stanie znajduje się sprawa nabycia tychże przez Muzeum Lubelskie.

3. Park w Puławach. Przewodniczący oznajmia, że prof. dr. Goliński dyrektor Szkoły Ogrodniczej w Lublinie posiada przygotowaną do druku pracę, o Puławach ze szczególnem uwzględnieniem parku, ozdobioną licznemi sztychami i fotografjami, dającemi dokładny obraz jego dawnego wyglądu.

Postanowiono wystąpić do Departamentu Sztuki, Departamentu Nauki, fundacji Ossolińskich i Towarzystwa Naukowego we Lwowie o poparcie finansowe w celu wydania pracy prof. Golińskiego.

Jednocześnie postanowiono, na wniosek Ks. Biskupa Jełowickiego, zwrócić się do Dyrekcji Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach, z prośbą o dążenie do nadania parkowi Puławskiemu jego pierwotnego wyglądu, prosząc jednocześnie Konserwatora o stałe porozumiewanie się w tej sprawie z Dyrekcją Instytutu.

4. Stacje benzynowe w Lublinie i innych miastach. Na wniosek Dr. Leona Białkowskiego tudzież wobec bezpośredniego niebezpieczeństwa, które grozi kościołowi po-Wizytkowskiemu w Lublinie, z powodu umieszczenia przy nim bez zgody Pana Wojewody (Konserwatora) stacji benzynowej dla samochodów O. K. K. postanawia wystąpić do Magistratu m. Lublina z żądaniem niezwłocznego usunięcia tej stacji.

Jednocześnie wystąpić do Pana Wojewody z prośbą o wydanie odnośnych zarządzeń w granicach przysługujących Mu uprawnień, w celu jaknajrychlejszego usunięcia wymienionej stacji benzynowej.

Jednocześnie postanowiono prosić Pana Wojewodę o wydanie okólnika do Starostów, pouczających o obowiązku uzyskania pozwolenia konserwatorskiego w razie stawiania stacji benzynowych w pobliżu zabytków.

Wystąpienie to zostało spowodowane oświadczeniem p. Dyrektora Ambroziewicza o niewłaściwem ustawieniu stacji benzynowych w Siedlcach i Zamościu.

Okólnik ten umieścić należy w Dzienniku Urzędowym Woj. Lub.

5. Projekty pomników. Wobec tego, że wartość pomników stawianych przez społeczeństwo w Lubelskim Okręgu Konserwatorskim nie stoi na należytym poziomie wskutek nieświadomości społeczeństwa, które nie zwraca się do Oddziału Sztuki o pomoc wzgl. zatwierdzenie projektów, postanowiono na wniosek Przewodniczącego porozumieć się z Kuratorjami szkolnemi. Duchowieństwem, Starostami, Policją i Samorządami wyjaśniając obowiązek przedkładania pro-

jektów, mających stanąć pomników, do zatwierdzenia przez odnośne Władze Konserwatorskie.

6. Plac Litewski w Lublinie. Wobec tego, iż wbrew zarządzeniu Pana Wojewody Lubelskiego z dn. 5.VII.1926 L. 7862/II Magistrat m. Lublina prowadzi w dalszym ciągu roboty związane z przekształceniem placu Litewskiego, bez przedstawienia projektu i uzyskania aprobaty P. Wojewody, że roboty te wzbudzają w społeczeństwie zrozumiały niepokój swoją tajemniczością, który znalazł swe odbicie nawet na łamach miejscowej prasy, postanowiono zwrócić się do Pana Wojewody z prośbą o łaskawe poczynienie kroków w celu ujawnienia i aprobowania przez władze konserwatorskie odnośnych planów. Do chwili załatwienia tej sprawy postanowiono prosić Pana Wojewodę, o wstrzymanie dalszych robót na placu Litewskim, za wyjątkiem wykopania siedmiu dębów piramidalnych na chodniku w zachodniej części placu.

7. Monety wykopane na terenie Okręgu. Uznano za wskazane, aby część znalezionych monet, była przekazywaną do miejscowych muzeów.

8. Prace Konserwatora J. Siennickiego o kościele św. Trójcy w Lublinie. Postanowiono zwrócić się do Departamentu Sztuki jak również i do Departamentu Nauki Min. W. R. i O. P. z prośbą o subwencję zł. 500 na wydanie pracy Konserwatora Jerzego Siennickiego o kościele św. Trójcy w Lublinie i jego freskach.

9. Kazimierz n/W Przewodnik. Komisja wyraziła również zdanie, iż pożądanem byłoby opracowanie i wydanie przewodnika po Kazimierzu n/W.

10. Propaganda sprawy konserwacji zabytków. Wobec małej znajomości spraw konserwacji zabytków przez społeczeństwo postanowiono, propagować ideę ochrony zabytków za pośrednictwem prasy, za równo urzędowej, jak i codziennej.

Opracowanie odnośnego pouczenia dla umieszczenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubelskiego poruczono Konserwatorowi.

11. Kościół św. Wojciecha W Lublinie. Na wniosek Konserwatora oraz wobec postawienia przez Braci Misjonarzy Kresowych w kościele św. Wojciecha, głównego ołtarza nie licującego z wartościowym zabytkowym wnętrzem, jak również umieszczeniem tamże kilku obrazów i sprzętów bezwartościowych szpecących to wnętrze. Komisja Kons. postanawia wystąpić do Przełożonego Zgromadzenia z oświadczeniem o konieczności usunięcia tychże i postawienia trzech ołtarzy p/g wskazówek Konserwatora, a mianowicie dwuch bocznych ołtarzy z kościoła św. Trójcy w Lublinie w. XVI i ołtarza głównego z kościoła po-Wizytkowskiego w Lublinie w. XVII.

Dla tychże powodów postanowiono wystąpić do Braci Kresowych o przerobienie drzwi wejściowych do Kościoła, oraz chóru i balustrady nań w/g wskazówek Konserwatora.

12. Kościół w Lubieszowie. Na wniosek Konserwatora i wobec zaniedbania w jakim się znajduje kościół parafjalny w Lubieszowie, Komisja Kons. postanowiła wystąpić do J. E. Ks. Biskupa Pińskiego z prośbą o poczynienie kroków w celu pokrycia kościoła dachem w jaknajkrótszym czasie.

13. Łuck-Ruiny kościoła Ormiańskiego. Na wniosek nadesłany telegraficznie przez doktora Adama Woynicza z Łucka i po wysłuchaniu opinji Konserwatora, postanowiono wystąpić do Magistratu m. Łucka wskazując na konieczność zabezpieczenia ruin.

14. Chełm-Muzeum Eparchjalne. Wysłuchano sprawozdania Pana Dyrektora W. Ambroziewicza z Chełma w sprawie uporządkowania i zabezpieczenia zbiorów b. Muzeum Eparchjalnego, w gmachu gimnazjum państwowego w Chełmie. Konserwator oświadczył, iż przy najbliższej bytności w Chełmie, porozumie się z p. Ambroziewiczem w sprawie dalszych prac związanych z rozwojem tego muzeum.

15. Żytomierz Dokumenty dotyczące rodziny ks. Ostrogskich. Przyjęto do wiadomości oświadczenie p. prof. dr. L. Białkowskiego w sprawie dokumentów dotyczących rodziny ks. Ostrogskich, znajdujących się w Żytomierzu, uważając iż rewindykacja tych dokumentów byłaby pożądana, dla uzupełnienia materjałów znajdujących się w Muzeum im. ks. Ostrogskich w Ostrogu.

16. Djecezjalne Komisje Mieszane Konserwatorskie. Przyjęto do wiadomości oświadczenie J.E. Ks. Biskupa Jełowickiego w sprawie trudności natury finansowej, stających na przeszkodzie do uruchomienia Djec. Komisji Konserwatorskiej w Lublinie. Postanowiono prosić Pana Wojewodę o wystąpienie do Ministerstwa W. R. i O. P. celem przyspieszenia rokowań podjętych w tej sprawie pomiędzy Episkopatem a Rządem.

17. Sprawa pp. Członków Komisji Kons. niebywających na zebraniach K. K. Stwierdzono iż P.P. Stanisław Dylewski, Wacław Moritz i dr. Adam Woynicz opuścili obydwa posiedzenia, jakie dotychczas się odbyły.

§ 7. Rozporządzenia Ministra W. R. i O. P. z d. 17 maja 1924 przewiduje że: „Członek Komisji ustępuje jeśli opuści więcej niż połowę zebrań w ciągu roku".

Postanowiono jednak, nie stosować obecnie postanowień § 7, a to dla tego, że z powodów wyłuszczonych przez Przewodniczącego zebrania Kom. Kons. nie mogły się dotychczas odbywać w terminach przewidzianych przez Rozporządzenie Ministerjalne. Uznano za konieczne zwrócić się do P. P. Członków K. K. opuszczających zebrania z przypomnieniem § 7 wspomniauego rozporządzenia.

18. W sprawie obsadzenia etatu rysownika-sekretarza w Oddziale Sztuki. Wobec przeniesienia od 1 stycznia 1927 do Krasnegostawu dotychczasowego rysownika Oddz. Sztuki i nieobsadzenia dotychczas tego etatu (IX st. sł.) powstał stan nienormalny, zmuszający Konserwatora do wykonywania szeregu pomocniczych czynności manipulacyjnych związanych z biurowością Oddziału Sztuki obejmującego trzy Województwa. Niepozwa-

ła to na wykonanie w należnych rozmiarach właściwych czynności konserwatorskich i inwentaryzacyjnych oraz odbywania, związanych z temi czynnościami, podróży.

Wobec powyższego Komisja Konserwatorska postanawia nie zwłocznie wystąpić do Pana Wojewody z prośbą o możliwie jaknajrychlejsze obsadzenie etatu sekretarza-rysownika w Oddziale Sztuki przez odpowiednio przygotowaną siłę pomocniczą.

19. Polichromja kościołów. Wobec stwierdzenia, iż polichromje w kościołach, często przy dużym wydatku, nie dają należytego wrażenia artystycznego, jak to stwierdzono w Abramowicach pow. Lubelskiego i Wilkowie pow. Puławskiego. Komisja uchwala, na wniosek Jego Ekscelencji Ks. Biskupa Jełowickiego, zwrócić się do Jego Ekscelencji Księdza Biskupa Lubelskiego z prośbą o łaskawe zalecenie wielebnemu Duchowieństwu porozumienia się przed przystąpieniem oraz podczas wykonywania robót odnośnych z Konserwatorem.

20. Godzina rozpoczynania posiedzeń Konserwatorskich. Uznano za najdogodniejszą godzinę 17-ą, na którą postanowiono zawsze zwoływać posiedzenia Komisji Konserwatorskiej.

21. Komunikat do prasy codziennej. Postanowiono dawać do prasy miejscowej krótkie sprawozdania z posiedzeń Komisji Konserwatorskiej.

22. Pokaz fotografji. Na zakończenie Konserwator pokazał i dał wyjaśnienia do fotografji i planów związanych z koserwacją i inwentaryzacją zabytków nieruchomych.

Prócz licznych fotografji zabytków zainwentaryzowanych, pokazanemi zostały fotografje porównawcze zabytków przed pracami konserwatorskiemi i po ich zakończeniu wzgl. podczas prowadzenia przy następujących budowlach:

1-o Kościół św. Wojciecha i b. szpital sw. Łazarza.

2-o Katedra w Chełmie.

3-o Dom z XVII w. przy ul. Senatorskiej w Kazimierzy n/W.

4-o Dom Tadeusza Kościuszki w Mereczowszczyźnie.

5-o Kościół parafjalny (po-pijarski) w Lubieszowie.

6-o Zamek Lubarta w Łucku.

Zgromadzeni na wniosek Jego Magnificencji Księdza Rektora Uniwersytetu Lubelskiego prof. dr. Kruszyńskiego, postanowili zwrócić się do Tow. Krajoznawczego wzgl. firm wydawniczych w celu popularyzowania zdjęć fotograficznych Oddziału Sztuki, mało znanych ogółowi, a cennych zabytków.

Załącznik № 5 do L. U. W. 7136/II Adm.

Spis zabytków Województwa Lubelskiego znajdujących się pod opieką Konserwatora.

A serja I (po koniec 1925 r.)

Powiat Bialsko-Podlaski.

1. Biała Podlaska. Dzwonnica bramowa przy kościele św. Anny.
2. Biała Podlaska. Kościół parafjalny p. w. św. Anny (Fara).
3. Biała Podlaska. Kościół po - Bazyljański p. w. św. Józefata.
4. Biała Podlaska. Plebanja przy kościele św. Anny.
5. Biała Podlaska. Były Zamek Książąt Radziwiłłów—baszta.
6. Biała Podlaska. Były Zamek Książąt Radziwiłłów—brama wjazdowa.
7. Biała Podlaska. Były Zamek Książąt Radziwiłłów—kapliczka.
8. Biała Podlaska. Były Zamek Książąt Radziwiłłów—pawilon.
9. Biała Podlaska. Były Zamek Książąt Radziwiłłów—skrzydło.
10. Kodeń. Kościół parafjalny p. w. św. Anny.
11. Kodeń. Kościół p. w. św. Ducha.

Powiat Biłgorajski.

12. Biłgoraj. Kościół parafjalny p. w. Wniebowzięcia N. M. P.
13. Górecko-Kościelne. Kościół p. w. św. Stanisława.
14. Krzeszów. Cerkiewka unicka.
15. Puszcza Solska. Dzwonnica bramowa.
16. Puszcza Solska. Kaplica św. Marji Magdaleny.
17. Puszcza Solska. Kapliczka obok kościoła.
18. Puszcza Solska. Kościół p. w. św. Marji Magdaleny i b. Klasztor OO. Franciszkanów.

Powiat Chełmski.

19. Bieławin. Ruiny baszty obronnej.
20. Chełm. Dzwonnica przy b. Katedrze Unickiej.
21. Chełm. Dzwonniczka bramowa obok b. Katedry Unickiej.
22. Chełm. Kościół p. w. św. Andrzeja i b. Klasztor OO. Reformatów.
23. Chełm. Kościół parafjalny p. w. Dwunastu Apostołów.
24. Chełm. Kościół OO. Jezuitów p. w. Narodzenia N. M. P. (dawniej Katedra Unicka).
25. Podgórze. (Spas). Kościół parafjalny p. w. Zbawiciela.
26. Sawin. Kościół parafjalny p. w. Przemienienia Pańskiego.
27. Stołpie. Ruiny baszty obronnej.

Powiat Garwoliński.

28. Ryki. Kościół p. w. św. Jakóba.
29. Ryki. Pomnik na cmentarzu kościelnym.
30. Stężyca. Kościół par. p. w. św. Marcina.
31. Stężyca. Kościół p. w. Przemienienia Pańskiego.

Powiat Hrubieszowski.

32. Horodło. Kościół parafjalny p. w. św. Jacka i Matki Boskiej Różańcowej.
33. Horodło. Wały Jagiellońskie.
34. Hrebenne. Kościół grecko-unicki p. w. Przemienienia Pańskiego.
35. Hrubieszów. Dom du Chateau.
36. „ Figura cmentarna.
37. „ Kaplica cmentarna.

38. „ Kościół par. p.w. ś. Mikołaja
39. „ b. Kościół unicki „
40. „ Plebanja.
41. Strzyżów. Kościół grecko-katolicki p. w. Narodzenia N. M. P.
42. Uchanie. Kościół p. w. Wniebow. NMP.

Powiat Janowski.

43. Gościeradów. Kościół p. w. Jana Chrzciciela.

Powiat Konstantynowski.

44. Janów Podlaski. Dzwonnica przy kościele Katedralnym.
45. Janów Podlaski. Kościół Katedralny p.w. św. Trójcy.
46. Janów Podlaski. Seminarjum djecezjalne.
47. Leśna. Kościół OO. Paulinów.

Powiat Krasnostawski.

48. Chłaniów. Kościół parafjalny p. w. św. Ap. Filipa, Jakóba i Mateusza.
49. Gorzków. Kościół p. w. św. Stanisława.
50. Krasnystaw. Budynek mieszkalny przy kościele św. Trójcy.
51. Krasnystaw. Kościół parafjalny p. w. św. Franciszka Ksawerego.
52. Krasnystaw. Kościół po-Augustyański p. w. św. Trójcy.
53. Krupe Nowe. Dwór.
54. Krupe Nowe. Ruiny Zamku Zborowskich.
55. Krynica. Wieża „Grobisko".
56. Starostwo. Spichlerz.
57. Targowisko. Dzwonnica przy kościele parafjalnym.
58. Targowisko. Kościół parafjalny p. w. św. Tomasza.
59. Tarnogóra. Kościół parafjalny p. w. św, Zofji.

Powiat Lubartowski.

60. Czemierniki. Brama pałacowa.
61. „ Figura przy kościele paraf.
62. „ Kościół par.p.w.ś.Stanisława
63. „ Pałac.
64. Kamionka. Kościół parafjalny p. w. Wniebowzięcia N. M. P. i św. Piotra i Pawła.
65. Lubartów. Kościół paraf. p.w. św. Anny.
66. Lubartów. Kościół p. w. św. Wawrzyńca i b. Klasztor OO. Kapucynów.
67. Lubartów. b. Pałac Książąt Sanguszków.

Powiat Lubelski.

68. Abramowice. Kościół p. w. św. Jakóba.
69. „ Plebanja.
70. Bełżyce. Kościół p. w. Nawrócenia św. Pawła i św. Stanisława.
71. Bychawa. Dzwonnica przy kościele paraf.
72. „ Kapliczka św. Kajetana.
73. „ Kościół p. w. św. Jana Chrz.
74. Chodel. Kościół paraf. p. w. św. Trójcy.
75. „ Ruiny kościoła OO. Jezuitów.
76. Dąbrowica. Ruiny Zamku Firlejów.
77. Głusk. Stary Ratusz.
78. Jakubowice. b. Pałac Tęczyńskich.
79. Krzczonów. Kościół parafjalny p.w. Wniebowzięcia N. M. P.
80. Lublin. Aleja topolowa na szosie Zamojskiej.
81. Lublin. Brama Grodzka.
82 „ Brama Krakowska.
83. „ Brama Trynitarska
84. „ Cerkiew Unicka na Czwartku.
85. Lublin. b. Dom Klonowicza w Rynku.
86. Lublin Dom mieszkalny (Krak.-Przedm. 47.
87. Lublin. b. Kamienica Sobieskich w Rynku.
88. Lublin. Kapliczka Jezusa Frasobliwego.
89. Lublin. b. Klasztor Brygittek, później Wizytek.
90. Lublin. Klasztor OO. Kapucynów.
91. Lublin. Klasztor OO. Karmelitów.
92. Lublin. Kollegjum po-Jezuickie.
93. Lublin. Kościół p. w. Nawrócenia św. Pawła i Klasztor po-Bernardyński.
94. Lublin. Kościół po-Dominikański p. w. św. Stanisława.
95. Lublin. Kościół p. w. św. Ducha.
96. Lublin. Kościół d. w. św. Jana Bożego.
97. Lublin. Kościół OO. Kapucynów p. w. św. Piotra i Pawła.
68. Lublin. Kościół Katedralny p. w. św. Jana Chrzciciela.
99. Lublin. Kościół PP. Szarytek p. w. Niepokalanego Poczęcia N. M. P.
100. Lublin. Kościół po-Augustjański p. w. Pocieszenia M. B. i św. Agnieszki.
101. Lublin. Kościół po-wizytkowski p. w. N. M. P. Zwycięzkiej.
102. Lublin. Kościół p. w. św. Mikołaja.
103. Lublin. Kościół po-Misjonarski p. w. Przemienienia Pańskiego.
104. Lublin. Kościół p. w. św. Piotra Apostoła.
105. Lublin. b. Kościół p. w. św. Krzyża i b. Klastor OO. Dominikanów Obserwantów (ob. Uniwersytet).
106. Lublin. Kościół p. w. św. Trójcy na Zamku.
107. Lublin. Kościół p. w. św. Wojciecha.
108. Lublin. Kościół ewangelicki p. w. św. Trójcy.
109. Lublin. Magistrat.
110. Lublin. Muzeum Lubelskie.
111. Lublin. Nagrobek Konstancji Finke na cmentarzu kościoła ewangelickiego.
112. Lublin. Nagrobek Charitas Gierliczowej na cmentarzu kościoła ewangelickiego.
113. Lublin. Nagrobek Kacpra Goerlitza na cmentarzu kościoła ewangelickiego.
114. Lublin. Nagrobek Juljanny Korn na cmentarzu kościoła ewangelickiego.
115. Lublin. Nagrobek Krzysztofa Korna na cmentarzu kościoła ewangelickiego.
116. Lublin. Nagrobek nieznanego artylerzysty na cmentarzu kościoła ewangelickiego.
117. Lublin. Nagrobek Anny Piaskowskiej na cmentarzu ewangelickim.

118. Lublin. Nagrobek Jana Piaskowskiego na cmentarzu kościoła ewangelickiego.
119. Lublin. Nagrobek Anny Wagner na cmentarzu kościoła ewangelickiego.
120. Lublin. Nagrobek Mateusza Wagnera na cmentarzu kościoła ewangelickiego.
121. Lublin. Nagrobek Weberów na cmentarzu kościoła ewangelickiego.
122. Lublin. Nagrobek pułk. Grotowskiego na cmentarzu rzymsko-katolickim.
123. Lublin. b. Pałac Książąt Radziwiłłów.
124. Lublin. b. Pałac Sobieskich, później Radziwiłłów.
125. Lublin. Plac Katedralny.
126. Lublin. Plac św. Michała.
117. Lublin. Pomnik Unji Lubelskiej.
128. Lublin. Seminarjum Duchowne.
129. Lublin. Synagoga na Wieniawie.
130. Lublin. Trybunuł (Stary Ratusz).
131. Lublin. d. Zamek Królewski.
132. Piaski Luterskie. Dzwonnica przy kościele parafjalnym.
133. Piaski Luterskie Kościół p. w. św. Krzyża.
134. Piaski Luterskie. Ruiny kościoła Reformowanego.

Powiat Łukowski.

135. Kock. Kościół parafjalny p. w. Wniebowzięcia N. M. P.
136. Kock. Mogiła Berka Joselowicza.
137. Konowatka. Figura Matki Boskiej.
138. Łuków. Kaplica św. Rocha.
139. Łuków. b. Konwikt Pijarów.
140. Łuków. Kościół po-Bernardyński p. w. Podwyższenia św. Krzyża.
141. Łuków. Kościół po-Pijarski p. w. Przemienienia Pańskiego.
142. Łysobyki. Kościół parafjalny p. w. św. Trójcy.
143. Rądoryż. Kościół p. w. św. Jakóba Większego.
144. Ulan. Kościół parafjalny p. w. św. Małgorzaty.
145. Wyszków. Kościół parafjalny p. w. Podwyższenia Krzyża św.

Powiat Puławski.

146. Bochotnica. Ruiny Zamku t. zw. Esterki.
147. Dęblin. Kaplica Książąt Jabłonowskich.
148. Dęblin. b. Pałac Książąt Jabłonowskich.
149. Gołąb. Figura św. Jana Nepomucena.
150. Gołąb. Kaplica N. M. P. Loretańskiej.
151. Gołąb. Kościół p. w. św. Florjana i św. Katarzyny.
152. Józefów nad Wisłą. Kościół p. w. Ciała Chrystusa Pana i Klasztor po Bernardyński.
153. Józefów nad Wisłą b. Pałac Potockich.
154. Kazimierz n/Wisłą. Baszta strażnica.
155. „ Kamienica mieszczańska z XVII w.
156. Kazimierz n/Wisłą. Kamienica Celejowska.
157. Kazimierz n/Wisłą. Kamienica pod św. Krzysztofem.
158. Kazimierz n/Wisłą. Kamienica pod św. Mikołajem.
159. Kazimierz n/Wisłą. Kościół p. w. św. Ducha i św. Anny.
160. Kazimierz n/Wisłą. Kościół p. w. św. Jana Chrzciciela i św. Bartłomieja.
161. Kazimierz n/Wisłą. Kościół p. w. Zwiastowania i Wniebowzięcia N. M. P. oraz Klasztor po-Reformacki.
162. Kazimierz n/Wisłą. Spichrz Fajersztajna.
163. „ Spichrz Kobiałki.
164. „ Spichrz Ulanowskich.
165. „ b. Szpital przy kościele św. Anny.
166. Opole. Kościół parafjalny p. w. Wniebowzięcia N. M. P.
167. Opole. Dzwonnica obok kościoła parafjalnego.
168. Opole b. Pałac Książąt Lubomirskich.
169. Piotrawin. Dzwonnica przy kościele parafjalnym.
170. Piotrawin. Kaplica nad grobem Piotrawina.
171. Piotrawin. Kościół parafjalny.
172. „ Lipa na cmentarzy kościelnym
173. Puławy. Aleja Królewska.
174. „ Aleja Topolowa.
175. „ „Domek Gotycki".
176. „ Kościół parafjalny p. w. Wniebowzięcia N. M. P.
177. Puławy. b. Pałac Książąt Czartoryskich.
178. „ Pałac Marynki.
179. „ Swiątynia Sybilli.
180. Rybitwy. Kościół parafjalny p. w. Wszystkich Swiętych.

Powiat Radzyński.

181. Międzyrzec. Kapliczka przy kościele.
182. „ Kościół parafjalny p. w. św. Mikołaja.
183. Radzyń. Kościół parafjalny p. w. św. Trójcy.
184. „ b. Pałac Szlubowskich.

Powiat Siedlecki.

185. Krześlin. Kościół po-Bernardyński p. w. św. Mikołaja.
186. Mordy. Czworak.
187. „ Dzwonnica przy kościele parafjalnym.
188. „ Figura św. Jana Kantego.
189. „ Kościół p. w. św. Michała Archanioła.
190. Siedlce. Dzwonnica bramowa.
191. „ Figura Matki Boskiej.
192. „ Gimnazjum żeńskie im. Królowej Jadwigi.
193. Siedlce. Kaplica hetmanowej Ogińskiej.
194. „ Kościół parafjalny p. w. św. Stanisława.
195. „ Magistrat.
196. „ d. Pałac Książąt Ogińskich.

197. „ Plebanja.
198. „ Poczta.
199. „ Stary Ratusz, t. zw. „pod Jackiem"
200. „ Urząd Skarbowy.

Powiat Sokołowski.

201. Gródek. Dwór.
202. „ Dzwonnica przy kościele parafjalnym.
203. Jabłonna Lacka. Kościół p. w. Wniebowzięcia N.M.P.
204. Skrzeszew. Kościół parafjalny p. w. św. Stanisława.
205. „ Pomnik Ks. Korzebskiego.
206. Sterdyń. Kościół parafjalny p. w. św. Anny
207. „ Pałac Krasińskich.
208. „ Oficyny pałacowe.

Powiat Tomaszowski.

209. Dub. Kościół p. w. Niepokalanego Poczęcia N.M.P.

Powiat Węgrowski.

210. Liw. Ruiny Zamku Książąt Mazowieckich.
211. Oleksin. Kościół parafjalny p. w. św. Aleksego.
212. Węgrów. Brama przed kościołem parafjalnym.
213. Węgrów. Dom Gdański.
214. „ Kościół po-Reformacki p. w. św. Piotra z Alhantary i św. Antoniego Padewskiego.
215. Węgrów. Kościół parafjalny p. w. Wniebowzięcia N. M. P.
216. Węgrów. Powiat.

Powiat Włodawski.

217. Orchówek. Kościół p. w. św. Jana Jałmużnika.
218. Włodawa. Dom kahalny.
219. „ Figura Jana Nepomucena.
220. „ Hale targowe.
221. „ b. Klasztor O O. Paulinów (obok Starostwo).
222. Włodawa. Kościół parafjalny p. w. św. Ludwika.
223. Włodawa. Synagoga.

Powiat Zamojski.

224. Zamość. b. Akademja.
225. „ Brama Szczebrzeska.
226. „ Brama Tomaszowska.
227. „ Dom Bluzera w Rynku.
228. „ Dom Gelibtera w Rynku.
229. „ Dom Kligera w Rynku
230. „ Dom Korna w Rynku.
231. „ Dom Namysłowskiego w Rynku.
232. „ Kościół po-Bazyljański.
233. „ Kościół Kollegjacki p. w. Zmartwychwstania Jezusa Chrystusa i św. Tomasza Apostoła.
234. Zamość. b. Pałac Zamojskich.
235. „ Ratusz.

B. Serja II (po koniec 1926 r.)

Powiat Bialsko-Podlaski.

1. Horbów. Cmentarz stary.

Powiat Biłgorajski.

—

Powiat Chełmski.

2. Sawin. Dzwonnica przy kościele parafjal.
3. „ Przytułek dla starców.

Powiat Garwoliński.

—

Powiat Hrubieszowski.

4. Jarosławiec. Dom Staszicowski.
5. Uchanie. Pomnik Pawła i Anny Uchańskich.
6. „ Pomnik Pawła i Stefana Uchańskich.

Powiat Janowski.

7. Urzędów. Kościół farny p. w. św. Mikołaja.

Powiat Konstantynowski.

—

Powiat Krasnostawski.

8. Krasnystaw. Ołtarz główny w kościele parafjalnym.

Powiat Lubartowski.

9. Kamionka. Grobowiec Marji ks. Lubomirskiej.
10. Zawieprzyce. Brama wjazdowa na podwórzec pałacowy.
11. Zawieprzyce. Dworek przy podwórcu pałacowym.
12. Zawieprzyce Kaplica przy pałacu.
13. „ Krzyż przy wjeździe do pałacu.
14. Zawieprzyce. Pałac Miączyńskich, dawniej — ruina.
15. Zawieprzyce. Spichrz przy podwórcu pałacowym.

Powiat Lubelski.

16. Mełgiew. Kościół p. w. św. Wita.

Powiat Łukowski.

—

Powiat Puławski.

17. Kazimierz n/W. Dąb Królewski.
18. „ Dom Bromberga Grosmana № 6.
19. Kazimierz n/W. Dom Iberszara przy ul. Senatorskiej.

Powiat Radzyński.

—

Powiat Siedlecki.

—

Powiat Sokołowski.

—

Powiat Tomaszowski.

20. Tomaszów. Dzwonnica przy kościele parafjalnym.

21. Tomaszów. Kaplica prawosławna na cmentarzu.

22. Tomaszów. Kościół parafjalny p. w. Ziastowania N. M. P.

23. Tomaszów. Ołtarz główny w kościele parafjalnym.

24. Tomaszów. Stalle.

Powiat Węgrowski

—

Powiat Włodawski.

—

Powiat Zamojski.

25. Szczebrzeszyn. Kościół parafjalny p. w. św. Mikołaja.

246.

Odpis.

Minister Spraw Zagranicznych

wiadomem czyni wszem wobec i każdemu z osobna, iż otrzymawszy listy komisyjne, wystawione w Meksyku w dniu 10 marca 1927 roku, którymi Minister Spraw Zagranicznych Stanów Zjednoczonych Republiki Meksykańskiej, upełnomocnił Pana

Juljana Brygiewicza

jako Konsula Honorowego na obszar Rzeczypospolitej Polskiej z siedzibą w Warszawie, uznał i uznaje w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej w charakterze Konsula Honorowego Stanów Zjednoczonych Republiki Meksykańskiej Pana Juljana Brygiewicza, jego listom komisyjnym udziela exequatur, polecając zarazem władzom państwowym polskim użyczania mu wszelkiej należytej pomocy przy spełnianiu jego obowiązków, gdzieby tego zaszła potrzeba.

Warszawa, dnia 17.VI 1927 r.

Prezes Rady Ministrów

Minister Spraw Zagranicznych.

L. 6450/Pr.

Wszystkim Panom Starostom Województwa Lubelskiego

udzielam do wiadomości.

Wojewoda Lubelski

(—) w/z *Karasiński.*

Lublin, dn. 25 lipca 1927 r.

247.

Odpis.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej

wiadomem czyni wszem wobec i każdemu z osobna, iż otrzymawszy listy komisyjne, wystawione w Paryżu w kwietniu 1927 roku, którymi Prezydent Republiki Francuskiej upełnomocnił Pana

Ludwika F. M. Raynaud

Konsula Generalnego, jako Konsula Republiki Francuskiej na obszar województw: Warszawskiego, Łódzkiego, Lubelskiego, Białostockiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Wołyńskiego i Wileńskiego z siedzibą w Warszawie, uznał i uznaje w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej w charakterze Konsula Republiki Francuskiej Pana Ludwika F. M. Raynaud, jego listom komisyjnym udziela exequatur, polecając zarazem władzom państwowym polskim użyczanie mu wszelkiej należytej pomocy przy spełnianiu jego obowiązków, gdzieby tego zaszła potrzeba.

Warszawa, dnia 21 czerwca 1927 r.

Prezes Rady Ministrów

Minister Spraw Zagranicznych.

L. 3567/Pr.

Wszystkim Panom Starostom Województwa Lubelskiego

udzielam do wiadomości w ślad za pismem okólnem z dn. 21.V 1927 r. L. 2656/Pr. umieszczonem w Dz. Urz. № 10 z dn. 10. VI b. r. poz. 192.

Wojewoda Lubelski

(—) w/z *Karasiński.*

Lublin, dn. 4 lipca 1927 r.

248.

RUCH SŁUŻBOWY

do dnia 18 sierpnia 1927 r.

a) w Urzędzie Wojewódzkim.

Inż. Jerzy Siennicki, Konserwator w Lubelskim Urzędzie Wojewódzkim ustalony w służbie państwowej.

Inż. Stanisław Babinetz, przyjęty w charakterze kontraktowego referenta z uposażeniem w/g VIII grupy uposaż. w Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych.

b) w Starostwach:

Władysław Błocki, Starosta w Krasnymstawie, przeniesiony na takież stanowisko do Starostwa w Lubaczowie, Województwa Lwowskiego.

B.

249.

Przeniesienie biura inż. Kopystyńskiego z Łucka do Lublina.

L. 11660/IX/I.

Lubelski Urząd Wojewódzki niniejszem ogłasza, że do rejestru mierniczych przysięgłych Województwa Lubelskiego został wciągnięty w dniu 1 sierpnia 1927 r. pod L. 17, jako mierniczy przysięgły inżynier Maksymiljan Kopystyński z

siedzibą urzędową biura w Lublinie przy ulicy 3-go Maja № 22. Zapis powyższy został uskuteczniony na podstawie § 27 rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dn. 28 czerwca 1926 r. (Dzien. Ust. R. P. Nr. 71 poz. 71 poz. 412) na skutek przeniesienia siedziby biura przez inż. Kopystyńskiego z Łucka do Lublina.

Dyrektor-Inżynier *K. Jankowski.*

Lublin, dn. 4 sierpnia 1927 r.

250.

Uruchomienie Centrali telefonicznej w siedzibie Biszcza, pow. Biłgorajskiego, w siedzibie Poturzyn, pow. Tomaszowskiego i w Urzędzie pocztowym Lublin 5.

W agencji poczt. Biszcza pow. Biłgoraj uruchomiono centralę telefoniczną dla wymiany telegramów i rozmów międzymiastowych.

W agencji pocztowej Poturzyn, pow. Tomaszowski uruchomiono służbę telegraficzną i telefoniczną.

W urzędzie poczt. Lublin 5 uruchomiono centralę telefoniczną dla wymiany telegramów i rozmów międzymiastowych.

251.

Komunikat Towarzystwa Wiosek Kościuszkowskich.

W dniu 25 lipca br. odbyło się Ogólne Zebranie członków Towarzystwa z racji zatwierdzenia nowego statutu.

Na Prezesa Towarzystwa Powołano ponownie p. Seweryna Ludkiewicza. Na wiceprezesa p. Stefana Boguszewskiego; na dalszych członków Rady Nadzorczej wybrano z Warszawy: Marję Kazimierzową Bartlową, Inż. Tomasza Wolskiego, Posła Tomasza Arciszewskiego; — z Pomorza — p. Jana Donimirskiego, Prezesa Pomorskiego Tow. Roln.; a z Poznania Juljusza Trzcińskiego, wiceprezesa Wielkopolskiego Towarzystwa Kółek Rolniczych.

Do Zarządu z Warszawy: Kazimierza Jeżewskiego, Aleksandra Jaworskiego, Antoniego Czerwińskiego, Tadeusza Gawlikowskiego, i Antoniego Jacuńskiego z Gordonowa na Pomorzu, jako delegata specjalnego do spraw Rogoźna - Zamku, gdzie powstać ma pierwsza Wioska Kościuszkowska fundacji państwowej.

Majątek ten przeszedł w ręce Towarzystwa Wiosek Kościuszkowskich z dniem 23 lipca r. b. wraz z całym żywym i martwym dużym inwentarzem i żniwami.

Liczne listy i depesze członków, niemogących przybyć na zebranie, dowodnie świadczyły, że termin zwoływania Ogólnych Zgromadzeń podczas miesięcy wakacyjnych nie jest odpowiedni.

Wybrani przyjęli mandaty, ale na ich żądanie Ogólne Zebranie postanowiło odbyć w październiku r.b. nowe posiedzenie na którem wszyscy członkowie Zarządu i Rady złożą swoje mandaty i nowe wybory będą zarządzone.

Jednem z ważniejszych zadań Towarzystwa są starania, aby dekret o fundancji państwowej jaknajrychlej został załatwiony, a także propagowanie sprawy wśród sejmików i magistratów, ażeby one w ramach Towarzystwa Wiosek Kościuszkowskich zakypywały miejsca wieczyste dla swoich sierot.

Poszczególne gniazda rodzinne we wzorowych Wioskach sierocych będą temi cegiełkami, z których T. W. K. wystawi Tadeuszowi Kościuszce wieczyste żywe pomniki, godne Jego imienia.

252.

Zamknięcie mostu dla ruchu kołowego na rzece Wieprz pod Łęczną.

Most na rzece Wieprz pod Łęczną na drodze wojewódzkiej Lublin-Łęczna został dla ruchu kołowego zamknięty.

Komunikacja z Łęczną od strony Lublina odbywa się przez most pod Ciechankami od strony Lubartowa przez most pod Kijanami.

C.

OGŁOSZENIA:

1) Sprostowania.

W Dz. Urz. № 12 z dn. 30.VII 1927 r. poz. 215 w ostatnim ustępie pisma okólnego z dnia 23.VII 1927 roku L. 7282/Ad.II zamiast „którą wystawił kartę powołania" ma być „która wystawiła kartę powołania".

W Dz. Urz. № 12 z dn. 30.VII b. r. str. 306 w ogłoszeniu Komornika przy Sądzie Okr. w Białej Podl. o sprzedaży domu Jana Guza w prawej kolumnie, w drugim ustępie zamiast „Budynki w zastawie lub dzierżawie znajdują się" ma być „Budynki w zastawie lub dzierżawie *nie* znajdują się.

W Dz. Urz. № 11 z dn. 28.VI 1927 r. str. 260 o ogłoszeniu Komornika przy Sądzie Okr. w Białej Podl. o sprzedaży nieruchomości K. Szewczuka w podpisie na końcu ogłoszenia ma być nazwisko „J. Gałach" a nie „Wiktor Klaude".

2) Ogłoszenie o zagubieniu pieczęci służbowej.

„Sołtys wsi Brodziszewo, powiatu szamotulskiego w dniu 11-go stycznia b. r. zgubił pieczęć służbową.

Pieczęć była okrągła średnicy 36 mm z podwójną obwódką. W środku pieczęci umieszczony był napis „Brodziszewo" a w około wielkiemi literami „Sołtys Wsi [·] pdw. Szamotulski".

Nowa pieczęć posiada dla odróżnienia średnicę 38 mm i zamiast małych kwadracików z kropką w środku „[·]" — ma gwiazdkę.

3) Licytacja.

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Zamościu, Wiktor Klaude, w Zamościu zamieszkały, na zasadzie art. 1133 — 1149 U. P. C. niniejszem ogłasza, że dla wyegzekwowania na rzecz Stanisława Mazurka i innych sumy około 6000 złotych, dnia 18 października 1927 roku, w sali posiedzeń Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Zamościu odbędzie się

Publiczna sprzedaż z licytacji majątku nieruchomego Pawła Mazurka.

Podlegająca sprzedaży nieruchomość położona jest we wsi Wierzba, gm. Stary Zamość, pow. Zamojskiego, wojew. Lubelskiego i składa się z 4 morgów 180½ pr. ziemi ornej, 1 m. 150 pr. łąki i 3 m. 189 pr. lasu, stanowiących połowę osady włościańskiej, zapisanej w tab. likw. pod Nr. 25/25 w trzech działkach, z prawami do ogólnego pastwiska wsi Wierzba.

Na osadzie tej są zabudowania drewniane, kryte słomą, a to: 1) dom mieszkalny, 2) stodoła o 2-ch zapolach — w stanie średnim, 3) obora ze stajnią i poddaszem i 4) szopa — w stanie złym.

Osada ta w zastawie i dzierżawie się nie znajduje, księgi hipotecznej urządzonej nie posiada, obciążona jest podatkami na sumę 97 zł. 41 gr., egzekwowaną spłatą, oraz w 1/6 części dożywotniem używaniem na rzecz Katarzyny Mazurek.

Licytacja rozpocznie się od sumy szacunkowej 12.000 złotych, według aktu opisu z dnia 24 czerwca 1927 roku.

W licytacji przyjmować mogą udział tylko osoby, mające prawo nabywać osady włościańskie, przy złożeniu rękojmi w wysokości 1200 złotych.

Akta tyczące się sprzedaży przejrzeć można w kancelarji Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Zamościu

Zamość, dn. 27 lipca 1927 r.

Komornik Sądowy *Wiktor Klaude.*

4) Przetargi.

Ogłoszenie przetargu Okr. Dyr. Rob. Publ. na wykonanie robót kamieniarskich przy wykończeniu gmachu Izby Skarbowej w Lublinie.

Urząd Wojewódzki, Okr. Dyr. Rob. Publ. w Lublinie ogłasza przetarg publiczny a mianowicie:

1) gzyms cokołu profilowany, przekrój 15/23 razem 17.80 mb.

2) obramienie okienne 0,20/0,20 dług. 1,30 — 2 × 0,65 razem 5,20 m. b.

3) gzyms podokienny 0,23/0.25 dług. 1,40 sztuk 2 razem 2,80 mb.

4) Dorobienie portalu kamieniami w pryzmat

0,50 × 0,46 × 0,25 sztuk 4 = 0,23 m³
0,46 × 0,46 × 0,15 „ 6 = 0,19 „
0,55 × 0,30 × 0,20 „ 2 = 0,066 „
razem: 0,49 m³

5) Płyty cokołowe 15 cmt. grube

0, 6 × 1,0 sztuk 12
0,40 × 1,30 „ 2
0,75 × 0,50 „ 4
0,75 × 1,0 „ 8
0,25 × 1,30 „ 2
0,35 × 1,19 „ 2
0,35 × 0,50 „ 2
Razem 17,55 m. kw.

5) Nasady nad attykami z płyt profilowanych objętości ogólnej 3,20 m³.

7) Kule na atyki 0,50/0,70 sztuk 12.

8) Wykonanie herbu Państwa z obramieniem według modeli z gipsu 3,80 m³ 1 sztuka.

9) Wykonanie herbu mniejszego bez obramienia 0,82 m³ wszystkie roboty rozumieją się z osadzeniem na miejscu.

Oferty należy wnieść w terminie do dnia 1 września 1927 r. do godz. 12 w południe do Okręgowej Dyrekcji i Robót Publicznych w Lublinie, Plac Litewski № 5 w zamkniętych kopertach zaopatrzonych napisem „Oferta na roboty kamieniarskie w gmachu Izby Skarbowej".

Cena ofertowana ma być podana na tak zw. „ślepym kosztorysie.

Do oferty należy dołączyć wadjum w wysokości 5% sumy oferowanej.

Okręgowa Dyrekcja Robót Publicznych zastrzega sobie dowolny wybór oferenta oraz prawo unieważnienia przetargu.

Wszelkich informacji udziela Okr. Dyr. Rob. Publ. w godzinach urzędowych, gdzie są do przejrzenia i otrzymania ślepe kosztorysy i warunki techniczne za opłatą 5 zł. oraz rysunki szczegółowe.

za Wojewodę Lubelskiego
Dyrektor - Inżynier
K. Jankowski.

Przetarg na wykonanie robót ziemnych i budowę 5 mostów w powiecie Łukowskim.

Wydział Sejmiku Powiatowego w Łukowie ogłasza przetarg ustny:

1) na wykonanie robót ziemnych przy budowie drogi bitej Łuków — Trzebieszów na odcinku od Trzebieszowa w kierunku na Łuków na długości 4.2 klm.

2) na budowę pięciu mostów żelazobetonowych na drogach Łuków — Swidry i Łuków — Trzebieszów długości 4.9, 2.7, 2.4, 2.7 i 2.5 m. b. w świetle.

Przetarg odbędzie się w lokalu Wydziału Powiatowego w dniu 17 sierpnia 1927 r. o godz. 12 w południe i rozpocznie się od sum kosztorysowych 41000 zł. (roboty ziemne) i 31700 zł. (budowa mostów) in minus.

Przed przystąpieniem do przetargu oferenci winni złożyć w kasie Wydziału Powiatowego wadjum w wysokości 5% sumy kosztorysowej.

Termin wykonania powyższych robót (p. p. 1 i 2) — 1 listopada 1927 r.

Plany i kosztorysy są do przejrzenia w lokalu Wydziału Powiatowego w godzinach urzędowych.

Łuków, dn. 2 sierpnia 1927 r.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego
Starosta (—) *M. Słomiński.*

5) Ogłoszenie Wydziału Powiatowego w Lubartowie o pobieraniu opłat i dopłat drogowych na budowę i utrzymanie dróg samorządowych.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego Sejmiku Lubartowskiego, zgodnie z art. 47 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. Ust. № 94, poz. 747) podaje do publicznej wiadomości, że na podstawie art. 19 ustawy z dn. 10-go grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych) (Dz. Ust. № 6, poz. 32 z roku 1921) oraz art. 42 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. Ust. № 94, poz. 747) **będą pobierane w roku 1927/8** przez Lubartowski Powiatowy Związek Komunalny na zasadzie uchwały i statutu z dnia 28 marca 1927 r., zatwierdzonych przez Pana Wojewodę Lubelskiego reskryptem z dnia 1 lipca 1927 r. L. 5331/III, **specjalne opłaty i dopłaty drogowe na budowę i utrzymanie, dróg samorządowych** od każdego płatnika w następującej wysokości:

1) 100% zasadniczego państwowego podatku **gruntowego** oraz samoistnego podatku od gruntów państwowych.

2) 15% państwowego podatku **przemysłowego**, uiszczonego przez nabycie świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych.

3) 50% państwowego podatku od nieruchomości (budynków).

Nadto będą **pobierane w roku 1927/8 przez Lubartowski Powiatowy Związek Komunalny następujące samoistne podatki komunalne.**

I — od broni palnej po 25 zł. jednorazowo za cały rok.

II — od gruntów państwowych w wysokości dodatku komunalnego do państwowego podatku gruntowego, ustalonego dla podobnych gruntów prywatnych, wraz z 50% podwyżką.

III — opłaty od umów o przeniesienie tytułu własności nieruchomości w wysokości 1% od ceny sprzedażnej.

IV — inwestycyjny na budowę lokali szkolnych w wysokości:

a) 50% zasadniczego państwowego podatku **gruntowego** oraz samoistnego podatku od gruntów państwowych,

b) 50% od 30% dodatku komunalnego do państwowego podatku od świadectw **przemysłowych** i kart rejestracyjnych,

c) 25% państwowego podatku **od nieruchomości** (budynków).

Lubartów, dnia 15 sierpnia 1927 r.

Przewodniczący Wydz. Pow. Sejmiku

Starosta Lubartowski *A. Krauze.*

6) Regulacje hipotek nieruchomości.

Wydział Hipoteczny powiatu Sokołowskiego obwiesza, że na dzień 26 listopada .1927 r. wyznaczony został termin do pierwiastkowej regulacji hipoteki dla osady włościańskiej Ignacego Koziołka vel Kozłowskiego w obrębie wsi Karolew, gminy Grochów, powiatu Sokołowskiego, zapisanej w księdze tabeli likwidacyjnej pod №№ 15 i 16, o powierzchni 37 morgów 225 prętów ziemi i lasu z budowlą.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa w kancelarji hipotecznej w Sokołowie pod skutkami prekluzji.

7) Założenie Spółek wodnych w siedzibie Trojanów pow. Garwolińskiego.

Wyciąg ze statutu Spółki Wodnej we wsi Trojanów gminy Trojanów, pow. Garwolińskiego.

1) Nazwa Spółki: Spółka wodna w Trojanowie.

2) Data statutu: 20 marca 1927 r.

3) Siedziba Spółki w Trojanowie, gmina Trojanów pow. Garwolińskiego.

4) Cel Spółki: Wykonywanie meljoracji szczegółowej w/g projektu sporządzonego przez Biuro Spółki Inżynierów w Warszawie w marcu 1927 r. i zatwierdzonego przez władzę nadzorczą oraz należyte utrzymanie wykonywanych w tym celu urządzeń i budowli.

5) Zwołanie Walnego Zgromadzenia Członków wraz z podaniem terminu i porządku obrad musi być ogłoszone przynajmniej na tydzień przed terminem zebrania.

Protokuły obrad Zgromadzenia Członków wraz z uchwałami wpisuje się do osobnej księgi protokułów każdy protokół podpisuje przewodniczący i członkowie Zarządu.

6) Do zakresu czynności walnego zgromadzenia należy:

a) wybór przewodniczącego i członków zarządu oraz komisji rewizyjnej.

b) uchwalenie na podstawie projektu sposobu i ogólnego planu przeprowadzenia przedsięwzięcia oraz sposobu pokrycia kosztów, wykonania i utrzymania w należytym stanie urządzeń spółkowych.

c) zatwierdzenie przedłożonych przez Zarząd rocznych sprawozdań, rachunków, budżetu i bilansu.

d) ustanowienie wynagrodzeń dla płatnych funkcjonarjuszów spółki.

e) uchwalenie zasadniczych zmian w projekcie przy zachowaniu celu spółki, skreślonego w art. 2-gim statutu.

f) uchwalenie rozwiązania spółki zgodnie z przepisami art. 178 ust. wodnej oraz sposobu zlikwidowania interesów spółki.

Uchwały walnego zgromadzenia członków spółki, wymienione w punktach d, e, f, wymagają dla uzyskania prawomocności, zatwierdzenia władzy nadzorczej.

7) Ogłoszenia Zarządu, dotyczące członków spółki, wywieszane być mają u przewodniczącego zarządu, zastępcy przewodniczącego i u sołtysa wsi w miejscu do ogłoszeń przeznaczonych, widocznem i dla każdego dostępnem.

8) Ogłoszenia dotyczące spółki, a mające na celu powiadomienie o danym przedmiocie szerszego ogółu, czynione są w dzienniku wojewódzkim urzędowym i według uznania zarządu w innych pismach.

Ogłoszenia podpisuje przewodniczący spółki.

8) Ogłoszenie o założeniu ksiąg ludności w gminie Kornica pow. Konstantynowskiego, w gm. Ułęż pow. Garwolińskiego i o uzupełnianiu ksiąg ludności w gm. Międzyleś pow. Bialskiego.

Urząd gm. Kornica pow. Konstantynowskiego (Podlasie) przystąpił do zakładania ksiąg ludności stałej zniszczonych przez działania wojenne w 1915 r. Wzywa przeto osoby przynależne do gminy Kornica do zgłaszania swej przynależności do tejże gminy, w ciągu 3-ch miesięcy od daty ogłoszenia.

Urząd Gminy Ułęż, powiatu Garwolińskiego, zakłada nowe księgi ludności stałej. Przeto wzywa się osoby zainteresowane do przedłożenia dowodów przynależności do gminy Ułęż w terminie do 10 listopada 1927 roku.

Po upływie tego terminu osoby, które nie przedłożą dowodów przynależności stracą prawo do wpisu jako stali mieszkańcy gminy Ułęż.

Urząd gminy Międzyleś pow. Bialskiego, uzupełnia księgi ludności stałej, Wzywa przeto osoby zainteresowane do przedłożenia dowodów przynależności do gminy Międzyleś w ciągu 3-ch miesięcy od ukazania się niniejszego, po tym terminie stracą prawo do wpisu jako stali mieszkańcy tut. gminy. Uprasza się Magistraty miast i Urzędy gminne o podanie niniejszego do publicznej wiadomości.

9) Ogłoszenia Sądu Okręgowego w Siedlcach o wciągnięciu Firm do rejestru handlowego.

Do rejestru handlowego, działu A. tom VII, Sądu Okręgowego w Siedlcach wciągnięto następujące firmy:

Dnia 8 lipca 1927 r. pod №№

1216. „Stanisław Przywrzej". Skład materjałów aptecznych i farb. Siedlce, ul. Warszawska 50. Przedsiębiorstwo zostało nabyte od Stefana Płacheckiego 7-go stycznia 1927 r., właściciel Stanisław Przywrzej zamieszkały w Siedlcach, ul. Warszawska 50.

1217. „Kazimierz Rybczyński". Sprzedaż artykułów spożywczych i wyrobów tytoniowych. Wieś i gmina Korytnica, w powiecie węgrowskim. Istnieje od 1920 roku, właściciel Kazimierz Rybczyński tamże zamieszkały.

1218. „Stanisław Wachowicz". Sprzedaż artykułów kolonjalno-spożywczych i wyrobów tytoniowych. Wieś Baczki, w gminie Łochów, powiatu węgrowskiego. Istnieje od 7 czerwca 1927 r., właściciel Stanisław Wachowicz tamże zamieszkały.

1219. „Marjem Mińska-Zyskindowa". Sprzedaż żelaza i wyrobów żelaznych, oraz artykułów kolonjalnych. Osada i gmina Sobienie-Jeziory, w powiecie garwolińskim. Istnieje od 1916 roku, właścicielka Marjem z Mińskich Zyskindowa, tamże zamieszkała.

1220. „Sura Fajnzylberg". Sprzedaż artykułów kolonjalno-spożywczych i pieczywa. Osada i gmina Łaskarzew, w powiecie garwolińskim. Istnieje od 3 stycznia 1927 roku, właścicielka Sura Fajnzylberg tamże zamieszkała.

1221. „Fajga Aronson". Sprzedaż artykułow kolonjalno-spożywczych i wyrobów tytoniowych. Osada i gmina Łaskarzew, w powiecie garwolińskim, właścicielka Fajga Aronson, tamże zamieszkała.

1222. „Jankiel Szac". Sprzedaż skór. Osada i gmina Parysów, w powiecie garwolińskim. Istnieje od 1922 r., właściciel Jankiel Szac zamieszkały tamże.

1223. „Aron Chelemer". Sprzedaż wódek. Osada i gmina Parysów, w powiecie garwolińskim. Istnieje od 1918 roku. właściciel Aron Chelemer zamieszkały tamże.

1224. „Uszer Goldsztejn". Sprzedaż artykułów kolonjalno-spożywczych. Osada i gmina Łaskarzew w powiecie garwolińskim, właściciel Uszer Goldsztejn, tamże zamieszkały.

1225. „Icek Mandel". Sprzedaż artykułów kolonjalno-spożywczych. Osada Łaskarzew, w powiecie garwolińskim. Istnieje od 1921 r., właściciel Incek Mandel zamieszkały tamże.

1226. „Edmund Owczarski". Jadłodajnia i sprzedaż wędlin. Osada Ryki, w powiecie garwolińskim. Istnieje od 1919 roku, właściciel Edmund Owczarski zamieszkały tamże.

10) Zagubione dokumenty.

Starosta Bialski ogłasza:

Bratkowska Marja zagubiła dowód osobisty za № 2097 Ser. 471654 wydany przez Starostwo Bialskie, który unieważnia się.

Starosta Garwoliński ogłasza:

Leszkowi Stanisławowi mieszk. kol. Brusów gm. Ryki skradziono świadectwo pochodzenia na krowę wydane przez gm. Ryki.

Po raz trzeci:

Strzeżesz Piotr roczn. 1894 ze wsi i gminy Wola Rębkowska, pow. Garwoliński, zagubił książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Puławy.

Starosta Janowski ogłasza:

Wronie Michałowi zamieszkałemu we wsi Otrocz, gminy Chrzanów roczn. 1902, skradziono książeczkę wojskową wydaną przez P.K.U. w Biłgoraju.

Starosta Krasnostawski ogłasza:

Po raz trzeci:

Kuśmierz Michał zam. w Giełczwi gm. Wysokie zgubił w roku 1924 książeczkę wojskową wydaną mu przez P. K. U. Zamość.

Skrzypek Marceli zam. w Tarnawce gm. Zakrzew zgubił książeczkę wojskową i kartę mob.

Starosta Lubartowski ogłasza:

Tomasiakowi Janowi zamieszkałemu w Woli Krasienińskiej gminy Samoklęski skradziono rewolwer Brauning kal. 7-65 № 61614.

Po raz trzeci:

Iwanek Bolesław, zamieszkały w Łęcznej, powiatu Lubartowskiego, zgubił książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. w Chełmie w sierpniu 1926 r.

Starosta Lubelski ogłasza:

Z kwesty urządzonej przez Związek Klasowych Związków Zawodowych Oddział w Lublinie w dniu 30.VI 1927 r. osiągnięto czystego zysku 303 zł. 75 gr. Zarząd.

Z kwesty urządzonej w dniu 12 czerwca 1927 r. na rzecz Straży Pożarnej Ochotniczej w Wojciechowie osiągnięto czystego zysku 43 zł. 42 gr. Zarząd.

Ze sprzedarzy znaczka dnia 12 października 1926 r. na T-wa Matan Basajser w Lublinie osiągnięto zysku 39 zł. Zarząd.

Z kwesty urządzonej przez T-wo Matan Basajser osiągnięto czystego zysku 39 zł. 98 gr. Zarząd.

Ze sprzedaży znaczka w dniu 13 lipca 1927 r. na rzecz Żyd. T-wa Dobroczynności „Achi Ezer" w Lublinie osiągnięto zysku 134 zł. 14 gr. Zarząd.

Z kwesty urządzonej przez Zjednoczenie Szkół Żydowskich w dniu 9.III 27 r. osiągnięto zysku 190 zł. 72 gr. Zarząd.

Z kwesty urządzonej w dniu 23.VI 1927 r. na rzecz 2-ej Lub. Kasy Bezprocentowej osiągnięto czystego zysku 123 zł. 41 gr. Zarząd.

Z kwesty urządzonej w dniu 19.VII 27 r. przez Żyd. Org. Skautową „Haszomer Hacair" osiągnięto czystego zysku 349 zł. 91 gr. Zarząd.

Z kwesty urządzonej przez Organizację Sjonistyczny Oddz. w Lublinie w dniu 20.VII 27 r. osiągnięto czystego zysku 62 zł. 77 gr. Zarząd.

Z kwesty urządzonej przez T-wo Zakładania Szkół Żydowskich w dniu 25.III 27 r. osiągnięto czystego zysku 149 zł. 66 gr. Zarząd.

Z kwesty urządzenej przez Stowarzyszenie Oświatowo Kulturalne „Tarbut" w dniu 13.VII 27 r. osiągnięto czystego zysku 30 zł. 61. gr. Zarząd.

Z kwesty urządzonej przez 2-ą Bezprocentową Kasę w dniu 23.VI 27 r. osiągnięto czystego zysku 123 zł. 41 gr. Zarząd.

Z kwesty urządzonej przez T-wo „Pas Loorichim" dnia 12.V 27 r. osiągnięto czystego zysku 214 zł. 08 gr. Zarząd.

Z kwesty ulicznej w dnin 11.V 27 r. urządzonej przez Żydowski Związek Kobiet osiągnięto czystego zysku 301 zł. 83 gr. Zarząd.

Z kwesty urządzonej w dniu 15 czerwca 1927 r. na rzecz III Lub. Żyd. Kasy Bezprocentowej osiągnięto czystego zysku 95 zł. Zarząd.

Starosta Łukowski ogłasza:

Zalewski Antoni zam. w Łukowie ul. Komisarska zgubił świadectwo na konia maści gniadej.

Starosta Puławski ogłasza:

Ulanowski Tadeusz zamieszkały w osadzie i gminie Kazimierz, powiatu Puławskiego zgubił znak rejestracyjny przedni od samochodu LB 3182.

Uszyński Wadim zamieszkały w osadzie i gminie Irena powiatu Puławskiego zgubił dowód osobisty wydany przez Starostwo Puławskie dnia 26 lipca 1926 roku Nr. rej. 400.

Zawadzkiej Helenie-Katarzynie zamieszkałej w Bronicach został skradziony dowód osobisty wydany przez Starostwo Puławskie dnia 7.II 1925 r. Nr. 228.

Starosta Siedlecki ogłasza:

Feyowi Henrykowi zam. w Siedlcach ul. Sienkiewicza № 40 skradziono dowód osobisty wydany przez Starostwo Siedleckie dnia 25 października 1924 roku Nr. 939/19395 Serja 841841.

Starosta Sokołowski ogłasza:

po raz trzeci:

Kurowski Piotr zam. na kolonji Jabłonna, gm. Jabłonna zgubił książeczkę wojskową wydaną przez Pow. Kom. Uzup. Biała Podl.

Lipiński Hipolit zamieszkały w Szydłowinie gminy Kowiesy powiatu Sokołowskiego rezerwista 1901 r. zagubił książeczkę wojskową wydaną mu przez P. K. U. w Ostrowiu.

Olesiejuk Franciszek, zamieszkały w Szkopach gm. Repki, pow. Sokołowskiego, zagubił książeczkę wojskową roczn. 1888, wydaną przez P.K.U. Biała-Podlaska.

Starosta Węgrowski ogłasza:

Po raz trzeci:

Grabek Edward z Węgrowa zgubił dowód osobisty wydany mu przez Starostwo Węgrowskie z dnia 20.XI 1925 r. L. 317.

Pilawa Wacław z Łopianki gminy Łochów zgubił książeczkę wojskową wydaną mu przez P. K. U. Ostrów Łomżyski w roku 1923.

Wycechowa Helena zamieszkała w Węgrowie zgubiła legitymację urzędniczą wydaną przez Warszawskie

Kuratorjum Szkolne na imię panieńskie Heleny Urbańskiej za L. 6895.

Chełchowski Juljan z Sadownego zgubił pozwolenie na broń, wydane mu przez Starostwo Węgrowskie w roku 1926 № 9418.

Szczechura Tomasz z Wilczogsbów gminy Sadowne zgubił legitymację wydaną mu przez Kuratorjum Okręgu Szkolnego w Lublinie w 1926 r. № 1999.

Ogłoszenia.

Pająk Jan poster. z posterunku P. P. w Janowie Lub. zagubił legitymację Urzędową Nr. 1842 wydaną przez Pana Kom. Wojew. P. P. w Brześciu n/B.

Sołtys wsi Lipniaki gm. Kąkolewnica zagubił od-znakę służbową.

Po raz trzeci:

Przytuła Ludwik zam. w Rybczewicach pow. Krasnostawskiego zagubił paszport zagraniczny wydany przez Starostwo Krasnostawskie oraz książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Zamość.

Kołodziejski Antoni ze Struży gm. Brzozówka pow. Janowskiego, roczn. 1885 zagubił książeczkę wojskową wydaną przez P.K.U. Biłgoraj.

Redakcję zakończono 13 sierpnia 1927 r.

Drukarnia M. Kossakowska w Lublinie.